

SONČNI GRIČ

Glasilo otrok JVIZ OŠ Destrnik-Trnovska vas

JAVNI VZGOJNO-IZOBRAŽEVALNI ZAVOD
OSNOVNA ŠOLA DESTRIK-TRNOVSKA VAS

Draga bralka, dragi bralec glasila Sončni grič!

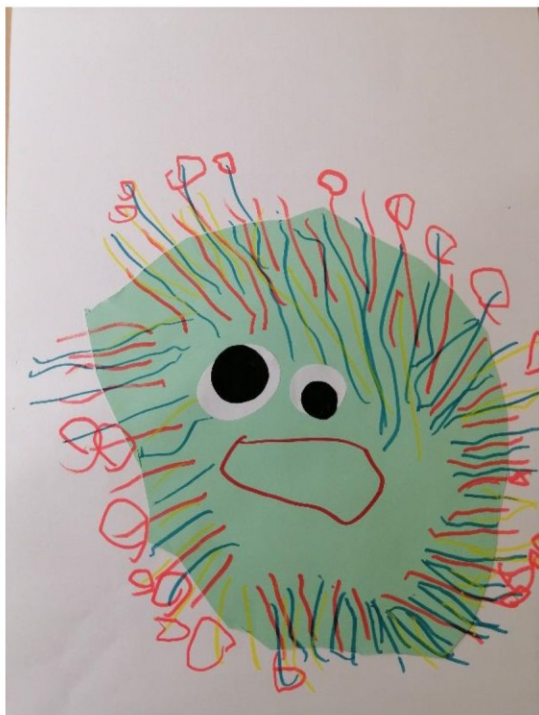
Besede imajo izjemno moč. Lahko ustvarijo prijateljstvo ali sovraštvo, ljudi lahko povezujejo ali ločujejo, razširjajo resnico ali laž, natančno opišejo svet, ki nas obdaja, ali pričarajo vizijo stvari, ki obstajajo samo v domišljiji. Lahko vplivajo na tok zgodovine oziroma to celo ustvarjajo. Zato je, še zlasti v tem nepredvidljivem času, ko se vse bolj zavedamo, kako hitro se lahko poruši način življenja, kakršnega si želimo ne samo zase, temveč za ves nam poznani svet, tudi izbor besed tisti, čemur moramo posvetiti posebno pozornost. Naj pripomorejo k prijaznejšemu in lepšemu svetu.

Besede, zbrane v tem glasilu, ne bodo spremenile toka zgodovine. To niti ni bil njihov namen. Izbrane so bile, da nas zabavajo, potolažijo, pomirijo ali napolnijo naš dan s pozitivno energijo, morda nam prebudijo spomine ali nas zazibajo v sen, nas spodbudijo k razmišljanju ali pa le povabijo, da se predamo njihovem zvenu. Zaživele so v literarnih prispevkih, ki so jih ustvarili učenke in učenci naše šole, nekatere ob spodbudi mentoric in mentorjev, druge čisto spontano, oziroma, kot je zapisal že pesnik Tone Pavček, kadar ni moči srcu biti nič drugega kakor beseda. Naš Sončni grič še dodatno popestrijo barvita likovna dela učenk in učencev ter otrok iz vrtca.

Vsem mladim ustvarjalkam in ustvarjalcem glasila čestitam ter se zahvaljujem njihovim mentoricam in mentorjem. Bralcem pa želim veliko užitkov ob branju.

mag. Drago Skurjeni, ravnatelj

LIKOVNI IZDELKI OTROK VRTCEV DESTRIK IN TRNOVSKA VAS

Ema Petričič, 3 leta, Bacili

Zala Roškar, 3 leta, Dobri snežak

Jaša Petrovič, 2 leti, Snežak

Nik Divjak, 2 leti, Jesen

Ota Skomina, 6 let, Jesensko drevo

Lea Mastnak, 2 leti, Zimsko drevo

Adam Sabler, 5 let, Jesensko listje

Lunina igralnica, 2–4 leta, Cvetoča veja

Sončna igralnica, 4–6 let, Živali jeseni

Teo Štumberger, 3 leta, Ježek teka teka

Ema Malinger, 2 leti, Jesensko drevo

Lunina igralnica (2–4 leta), Jesenske barve

Ota Skomina, Eva Zorko, Neža Kramberger, Zarja Potrč, Jan Novak, Dejan Fras,
Metuljeva gredica

Mija Repenšek, 3 leta, Pisana pomlad

Nino Menoni, 1 leto, Pomlad

Taja Horvat, 3 leta, Tulipani

Amadej Irgl, 6 let, Zasnežena vas

Zala Vršič, 2 leti, Zima

Zarja Kosec, 3 leta, To je zima

Žan Matjašič, 3 leta, Jesenski gozd

Sončna igralnica, 4–6 let, Spomladanske cvetice

Lunina igralnica, 2–4 leta, Zasneženo drevo

Sončna igralnica, 4–6 let, Sence

Oskar Hanželj., 2 leti, Trobentice

Urban Ličen, 1. a, Praznično jajce

GOZDNA UČILNICA

Gozdno učilnico smo si naredili iz vej. Vanjo smo postavili šture z lepimi znamenji, ki nam služijo za stole in mize. Vsebuje tudi obešalnik za bunde, vetrovke, šale ... Učilnica stoji v gozdu zraven majhnega živalskega vrta. Vanjo radi zahajamo, saj se imamo v njej lepo. S sošolci smo pravi raziskovalci, saj tam odkrijemo veliko zanimivih reči, kot so školjke, lobanje, pot do živalskega vrta, odkrili pa smo tudi že medvedje stopinje. V lepem spominu so mi ostale srne, ki smo jih že večkrat opazili.

Lucija Vidovič, 3. a

Vanesa Fleinsinger, 1. a, Odsev v jezeru

Maš Kozel, 1. a, Vozilo

Špela Potrč, 1. a, Vrtna zelenjava

Eva Širec, 1. a, Kokoška

GOZDNA UČILNICA

Naša gozdna učilnica stoji v bližnjem gozdu že od lanskega leta. Naredili smo jo iz debelih drevesnih vej. Ko gremo v gozd, se je vedno znova razveselimo. Jaz v njej zelo uživam, saj se v njej igramo, učimo in jemo sladkarije. Vsak učenec ima tudi svoj štor. Zanjho lepo skrbimo, tako da redno pobereimo vse smeti.

Ana Murko, 3. a

Tim Voda, 1. a, Gasilec

Aneja Vočanec, 1. a, Buča v zvezdni noči

BABI NIMA VEČ TELEFONA (priprava na Mehurčke)

Ko je Tomaž našel punčko, se je začel norčevati iz Liama. Namesto tega, da sta se Tomaž in Lija norčevala, bi jaz raje vprašala Liama, če se s punčko igra in kje jo je dobil. Rekla bi jima, naj se nehata norčevati in če se ne bi, bi ju spodila iz sobe. Liamu je bila punčka v predalu spomin na babico in tolažba ob slabih časih, prav tako tudi telefon. Predmeti iz otroštva nam prikličejo spomine na otroštvo. Pomenijo nam zelo veliko spominov in dogodkov.

Leja Arnuš, 3. t

Luka Malinger, Lana Halužan, Taja Vuk, 1. a, Popart

IGRA NOGOMETA S PRIJATELJI (zapis zgodbe ob slikah)

Jan je stopil na balkon. Poklical je prijatelje Nika, Nino in Jana. Vprašal jih je, če gredo z njim igrat nogomet. Vsi so se strinjali. Janova mami je Janu rekla, da mora biti ob šesti uri v stanovanju. Jan je vzel žogo in se odpravil na zelenico pred blok. Jan je zataknil dve palici za gol. Pridružila sta se prijatelja Gal in Luka. Nik je s sprednjim delom noge nabil žogo na balkon gospoda Jožeta. Jože jim je povedal, da morajo paziti na žogo in da bi lahko razbili šipo. Jože in otroci so odšli na igrišče, kjer jim je pokazal pravilno igranje nogometa.

Leja Arnuš, 3. t

Gal Topolnik, 1. a, Moja prva šolska torba

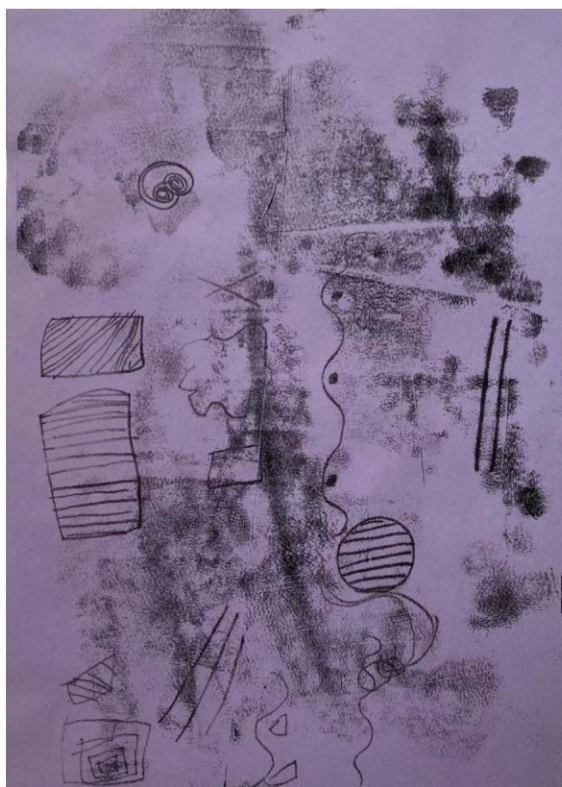

Filip Žuran, 1. a, Peresnica

IGRANJE NOGOMETA S PRIJATELJI

V soboto popoldan so se Jaka, Sofija, Anže in Gal pogovarjali in Gal jih je vprašal, ali bi šli igrat nogomet. Vsi so bili za to. Gal je vprašal mamo, ali lahko gre s prijatelji igrat nogomet na zelenico. Mama mu je povedala, do kdaj mora biti doma. Na zelenici so srečali prijatelje iz bloka in so skupaj igrali nogomet. Ko je Jaka dobil žogo, jo je po pomoti vrgel na sosedov balkon. Nato je na balkon prišel gospod Novak in jim rekel, naj gredo nogomet igrat na igrišče. Ker pa so otroci vedeli, da je bil včasih trener nogometa, so ga prosili, naj jih nauči igrati nogomet in skupaj so se odpravili na igrišče. Tako so preživeli otroci soboto.

Teja Kocmut, 3. t

Neli Bubnjar, 1. a, Liki in črte

Aleks Dovečar, 1. a, Snežna vasica

NOGOMET S PRIJATELJI

Nekega dne so se prijatelji srečali na balkonih bloka. Dogovorili so se, da gredo igrat nogomet. Miha je vprašal mamo, ali lahko gre s prijatelji igrat nogomet. Mama mu je rekla, da lahko gre. Potem so si zapičili palice in začeli igrati nogomet. Nato so še povabili sosede. Darko je po nesreči žogo brcnil v okno. Nato pa je prišel gospod Novak. Povedal jim je, da bi lahko razbili okno. Potem so se odločili, da gredo na igrišče. Povabili so tudi gospoda Novaka.

Leon Hauzer, 3. t

Lana Halužan, 1. a, Buča v zvezdni noči

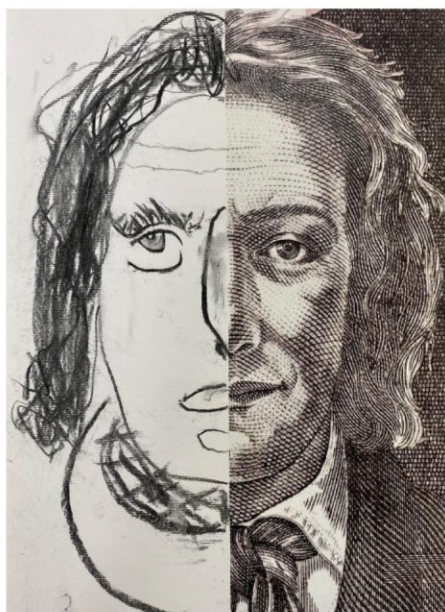

Luka Malinger, 1. a, Buča v zvezdni noči

PRAVLJICA O RESNEM ČLOVEKU (samostojen zapis pravljice)

Nekoč, pred davnimi časi, je za devetimi gorami živela resna kraljica Macola v bogatem gradu s podložniki. V gorah na severu pa je živel zmaj z ogrlico, drago kot ducat in pol vreč zlata. Nekega lepega dne je zmaj letel mimo gradu. Ko je resna kraljica videla to ogrlico, je po vsem svetu zavladala novica, da kdor prinese ogrlico, dobi diamante, svetleče kot jutranja rosa s kraljičinega ribnika. Prihajali so lovci in vitezi iz daljnih dežel, a nobeden od njih ni vedel, da se ogrlice ne da strgati z zmaja. Zmaj je bil prijazen in je rad pomagal ljudem, zato jih ni ubil, temveč pregnal. Kraljica pa je hotela imeti ogrlico za svojo še bogatejšo prihodnost. Napočil je dan, ko so zmaja ujeli in mu hoteli strgati ogrlico z vratu. Ker se mu je ni dalo strgati, je ogrlica kraljici vzela vso premoženje, ki ga je imela, in tako je postala služabnica tudi ona. Zmaj pa je živel mirno in srečno do konca svojih dni.

Nick Horvat, 3. t

Gaj Julij Vnuk, 1. a, France Prešeren

Nik Simonič, 2. a, Pav

ČETRTOŠOLCI ... KO ODRASTEM, BOM ...

Noah Santiago Kramberger, 2. a, Klovn

Julia Tian, 2. a, Klovn

KO ODRASTEM, BOM SLADOLEDARKA

Ko odrastem, želim postati sladoledarka. Vroče poletne dni bom delila mrzel sladoled z različnimi prelivi ter posipi. Ta poklic se mi zdi zelo zabaven.

Zelo me zanima, kako izdelajo sladoled. Ko grem s starši na sladoled, se vsakič lahko vidim v vlogi tega poklica. Ugotavljam še, ali bom delala v kavarni, baru s sladoledom ali bom celo sama začela izdelovati sladoled. Tega še ne vem. Če bi delala v baru ali kavarni, bi delala za pultom. Če pa bom sama začela izdelovati sladoled, se še moram pozanimati, kako in iz katerih sestavin ga izdelati. Delila ga bom v mavričnih kornetih ter posodicah. Če bom imela svojo »sladoledarno«, ji bom dala ime Mavrica.

Komaj čakam, da odrastem, da bom postala sladoledarka.

Julija Gajšek, 4. a

Tim Emeršič, 2. a, Pomlad

Tomi Toš, 2. a, Domača žival

Eva Lešnik, 2. a, Klovn

Taja Lešnik, 2. a, Zebra

KO ODRASTEM, BOM KUCHARICA

Želim postati kuharica, saj večkrat opazujem mamico, atija in babico pri kuhanju. Ta poklic me veseli, čeprav je tudi zahteven.

Kuharica želim postati zato, ker že od malih nog rada pomagam v kuhinji. Rada bi znala speči takšen skutin in jabolčni štrudelj kot moja babica. Doma imam več kuharskih knjig in zvezkov, v katerih so zapisani različni recepti prilog, juh, sladice in solat. Vem, da kuharji delajo tudi v nočnem času, tega si jaz ne želim. Ne vem še, če bi bila slaščičarka ali kuharica. V slaščičarni bi kot slaščičarka pripravljala razne zahtevne slaščice. Kot kuharica v kuhinji pa bi pripravila juhe, priloge, solate in druge bolj ali manj zahtevne jedi. Uporabljati že znam razne pripomočke, ki jih bom uporabljala kot kuharica ali slaščičarka.

Šolanje za ta poklic poteka v gostinski šoli.

Ker mi je poklic všeč in je zabaven, vem, da mi ne bo nič težko.

Sara Lešnik, 4. a

Vita Breznik, 2. a, Zebra

Maksimiljan Novak, 2. a, Klovn

Filip Železnik, 2. a, Domača žival

Samaja Žunkovič, 2. a, Moja družina

KO ODRASTEM, BOM AVTOMEHANIK

Ko odrastem, si želim postati avtomehanik. Ta poklic se mi zdi zahteven in zanimiv. Rad bi popravljaj vozila.

Avtomehanik opravlja fizično težko delo. Popravlja različna vozila; motorje, avtomobile, kombije ... Menjuje dele in naroča nove dele za vozila. Če je potrebno, zamenja tudi motorno olje. Avtomehanik vzdržuje vozila.

Za avtomehanika je potrebna strojna šola.

Avtomehaniku je za delo potrebno plačati, saj nam popravi vozilo.

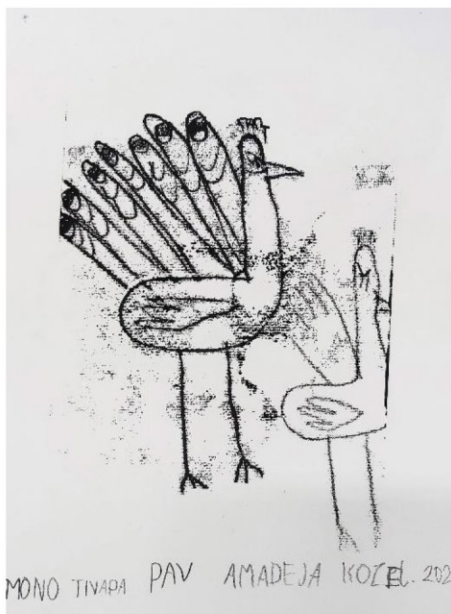
Jaka Emeršič, 4. a

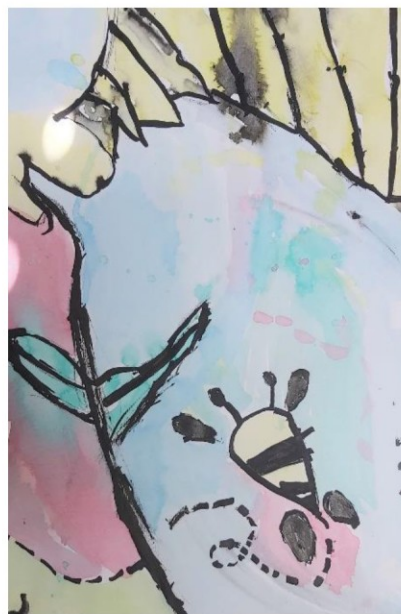
Mila Biškup, 2. a, Poustvarjenje naslovnice

Matic Fradl, 2. a, Sadje in zelenjava

Amadeja Kozel, 2. a, Pav

Maj Lovrenčič, 2. a, Pomlad

KO ODRASTEM, BOM ZOBOZDRAVNICA

Moja želja je, da bi postala zobozdravnica. Poklic zobozdravnika je zahteven, ker se moraš soočiti z različnimi problemi z zobmi.

Zanima me, kako poteka delo zobozdravnika. Zelo rada gledam filme ali oddaje o zobozdravnikih, rada tudi berem knjige o zobozdravniškem delu. Ko sem zbrala dovolj denarja, sem si kupila model zobovja. Zobje so zelo trdi, dlesen v ustih pa je zelo mehka ter ščiti notranjo zobovje. Šolanje najprej poteka v gimnaziji, potem pa še približno pet let na fakulteti.

Vem, da je šolanje zelo zahtevno, a če te nekaj veseli, boš dosegel to, kar si zadaš.

Eva Masten, 4. a

Tilen Kolednik, 2. a, Pomlad

Nik Pukšič, 2. a, Pav

Ajda Lovrec, 2. a, Kitara

Andraž Ličen, 2. a, Jesen

KO ODRASTEM, BOM NOGOMETAŠ

Že od nekdaj si želim biti nogometaš. Poklic je zabaven in tudi zelo naporen.

Velikokrat gledam nogometne tekme v živo ali po televiziji. Nogomet treniram že 4 leta. Želim si, da bi s klubom potoval po svetu. Poznam veliko nogometnih klubov in nogometašev. Za ta poklic se moraš zelo truditi. Hoditi moraš na treninge in tekme, včasih se moraš zato odpovedati praznovanjem in zabavam. Pri nogometu se velikokrat poškoduješ. Igraš proti različnim klubom. Včasih preberem tudi kakšno knjigo o nogometu. V nogometu so tudi prvenstva; liga prvakov, svetovno prvenstvo. Nogometaš ne igra samo za klub, igra lahko tudi v državni reprezentanci.

Ko končaš osnovno šolo, greš na športno gimnazijo.

Pri nogometu dobiš tudi veliko plačo, če si zelo dober.

Rok Caf, 4. a

Neo Muraj Turkuš, 2. a, Zima

Ana Irgl, 3. a, Mandala

Zoja Anžel, 3. a, Tihožitje

Vid Voda, 3. a, Dan in noč

KO ODRASTEM, BOM NOGOMETAŠ

Že zelo dolgo si želim, da bi postal nogometaš.

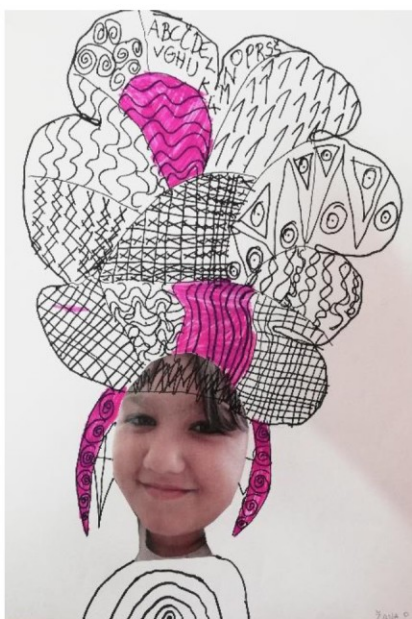
Nogometni poklic je zelo zahteven, vendar tudi zabaven. Zahteva ogromno treninga, telovadbe in moči. Prehranjevati se moraš zdravo.

Na treninge hodim dvakrat ali trikrat na teden. Zelo rad spremljam nogometne tekme. Tam vidim, kako se igralci gibajo in podajajo žogo. Moja najljubša nogometna kluba sta Maribor in Bayern Munchen. V prostem času po kanalu Youtube gledam nogometne tekme ali pa zunaj brcam žogo in treniram. Moj nogometni idol je Poljak Robert Lewandowski. Imam tudi nekaj Bayernovih revij in knjigo o zgodovini kluba Bayern. Bil sem že na tekmi Bayerna in na več tekmah Maribora. Ni tekme Maribora ali Bayerna, ki si je ne bi ogledal v prostem času.

Za nogometaša ne potrebuješ šolanja, ampak veliko treninga.

Moje največje sanje so, da bi dobil zlato žogo.

Vid Pacher, 4. a

Žana Petek, 3. a, Frizura

Nik Polanec, 3. a, Morje

HRUŠKA

Jaz sem hruška,
ti pa ne,
jaham ježa, ti pa ne,
vsak me želi imeti, tebe pa noben.
Vsak me občuduje, tebi pa se posmehuje!

Saj sam dobro veš, kaj bi dal, da bil bi jaz,
saj jaz na ježu se prevažam
medtem ko ti lepo omagaš!

Rebeka Roj, 5. t

Zala Kramberger, 3. a, Šopek

Kristian Pauko, 3. a, Pustna maska

VESOLJKA

Nekoč mala vesoljka je bila, ki rada se je igrala. A nato vojna je nastopila in se je vsega bala.

Vojna naposled končala se je, a marsovke več ni bilo, saj ona je odtavala v sveti kraj, ki mu rečejo Bongolo.

Rebeka Roj, 5. t

LAHKOJUTRANJONOČ (nesmiselna pesem)

Dobro noč! Reče Tine, ko se uleže v posteljo, dobro noč reče mačka, ko prileti. Takoj pridi nahranit mamo ter očeta peljat na sprehod!

Rebeka Roj, 5. t

Jaka Emeršič, 4. a, Gozd

Sara Lešnik, 4. a, Zimski dan

VESOLJKA

Nikdar več ne bo v travi ležala,
ko se je z mano igrala.
Nihče ne ve, od kod in kam je prispela.
Ampak nikoli ne bom pozabila,
kako lepo sva se imeli.
Ko sva še enkrat skupaj
v veselje poleteli.

Monika Kocmut, 5. t

PESEM O VESOLJKI

Prihajam iz vesolja in sem punca.
Torej sem vesoljka Brina.
Rada pišem, rišem, se igram in hihitam,
še bolj pa se rada družim.

Rada imam živali,
pišem pesmi,
hodim v šolo in
se učim tako, da delam naloge.

Zanimivost:
(v šoli se učimo vesoljščino in matesoltiko)

Klara Moharič, 5. t

Mark Jakomini-Čuček, 3. a, Pustna maska

Lina Muršec, 3. a, Sončnica

POMLAD JE BELA (nesmiselna pesem)

pomlad je bela
zima pa zelena
otroci hodijo v službe
odrasli pa v šolo

kokoši so v hlevu
krave v kokošnjaku
v šoli se igramo doma pa učimo
avto vozi se po strehi

zvezki iščejo strani sami
pisala pa sama pišejo
v drevesih se dogaja celično dihanje
v živalih in ljudeh pa fotosinteza

Klara Moharič, 5. t

Učenci 4. a, Palčki

HRUŠKA

Jaz sem hruška, ti pa ne,
jaz sem sladka, ti pa grenka.
Mene vsak ugrizne, tebe pa noben.
Mene vsak jež kdaj odnese,
tebe pa noben.
Ko me na drevesu vidijo,
me vsi hočejo, tebe pa nihče.

Urška Kos, 5. t

SMISEL NIMA SMISLA (nesmiselna pesem)

Smisel nima smisla
kača nima nog
smreka nima listja
riba ne diha zraka
ladja nima koles
zobar nima zobov
zmaj nima zmaja
pes ne laja

Žiga Hartman, 5. t

Timotej Vuk, 4. a, Pustna maska

Maša Fradl, 4. a Hiša

JAZ SEM HRUŠKA

Jaz sem hruška, ti pa ne,
sem rumena, ti pa ne.
In velika, ti pa ne,
posebej sem še lepa,
rumena zvitorepa.

Jaz sem hruška, ti pa ne.
Imam prenašalca, ti pa ne.
Sem bogata, ti pa ne,
seveda imam žirafa
in tudi veliko kravo.

Tina Kocmut, 5. t

JOGURT V PARKU
(nesmiselna pesem)

jogurt v parku
žlica v odstavku
zvonec v margarini
in pošast v bližini

mačka pelje avto
vino nam nagaja
kruhec nas poboža
in lepilo rado vztraja

kino se boji
sraka kar kriči
luč se pelje po ulici
in sanjam se vrti

Tina Kocmut, 5. t

Špela Tašner, 3. a, Šopek

Taj Tomažič, 3. a, Ognjemet

NESMISELNA PESEM O ZEMLJI

Lonec kuha kosilo ko
slon skače s padalom
čeprav se mu ni mudilo
je potok trčil z vozilom

Sova boji se zajca
ker lajež leta za psom
klobuk skače od veselja
čeprav je slon prispel k tlom

Dan se noči boji
ker se Luna v dnevu mudi
ko zvezde potujejo v vodo
se pesem prepeva v pozabo

Lucija Benko, 5. t

PTIČ IN VRATA
(nesmiselna pesem)

ptič uide vratom
vrata uidejo ptiču
ptič se zaleti v vrata
vrata se smeji
vrata odpadejo saj so stara
ptič je žalosten saj se ne more igrati
pridejo nova vrata
ptič umre
vrata so sama
pride nov ptič
vrat več ni
ptič se odseli
k svoji ženi
nikogar več ni

Samanta Kukovec, 5. t

Julija Gajšek, 4. a, Avtoportret

Špela Čuš, 4. a, Avtoportret

VESOLJKA

Modre oči,
rumeni zobje, kje je nos?
Kaj je to?

Zakaj pet rok?
Zeleno telo, kje je vrat?
Kaj je to?

Koliko nog.
Kje so prsti, zakaj vijolična stopala?
Kaj je to?

Aha, to je pošast.
Ne, ni, je to mogoče vesoljka?
Ja, je, in ime ji je Frida.

Eva Benko, 5. t

HRUŠKA

Jaz sem hruška, ti pa ne,
bolj sem sladka kakor ti,
vsak me hoče pohrustati, tebe pa noben.
Jež me na hrbtu nosi,
ha ha ha, tebe pa ne.

Špela Fridl, 5. t

Ela Dolenc, 5. b, Drevored

Gaja Topolnik, 4. a, Pustna maska

JAZ SEM JEŽ

Dragi jež, naj ti povem,
jaz sem užitna, ti pa ne.
Mene vsak želi pojesti,
tebe pa nobeden.

Jaz sem sladka, ti pa ne,
jaz sem gladka, ti pa ne.
Mene vsak želi pojesti,
tebe pa nobeden.

Ti si važič, jaz pa ne,
ti si bodeč, jaz pa ne.
Mene vsak želi pojesti,
tebe pa nobeden.
Ti me že ne boš pojedel!

Eva Benko, 5. t

NAROB SVET (nesmiselna pesem)

Ko so bili copati v kopeli,
noge bile so na steni.

Ko je bila obleka na medvedu,
kožuh je bil na človeku.

Ko je šal bil na miški,
miškin repek bil na modni pisti.

Ko je brisača bila na ribi,
luske bile so na omari.

Eva Benko, 5. t

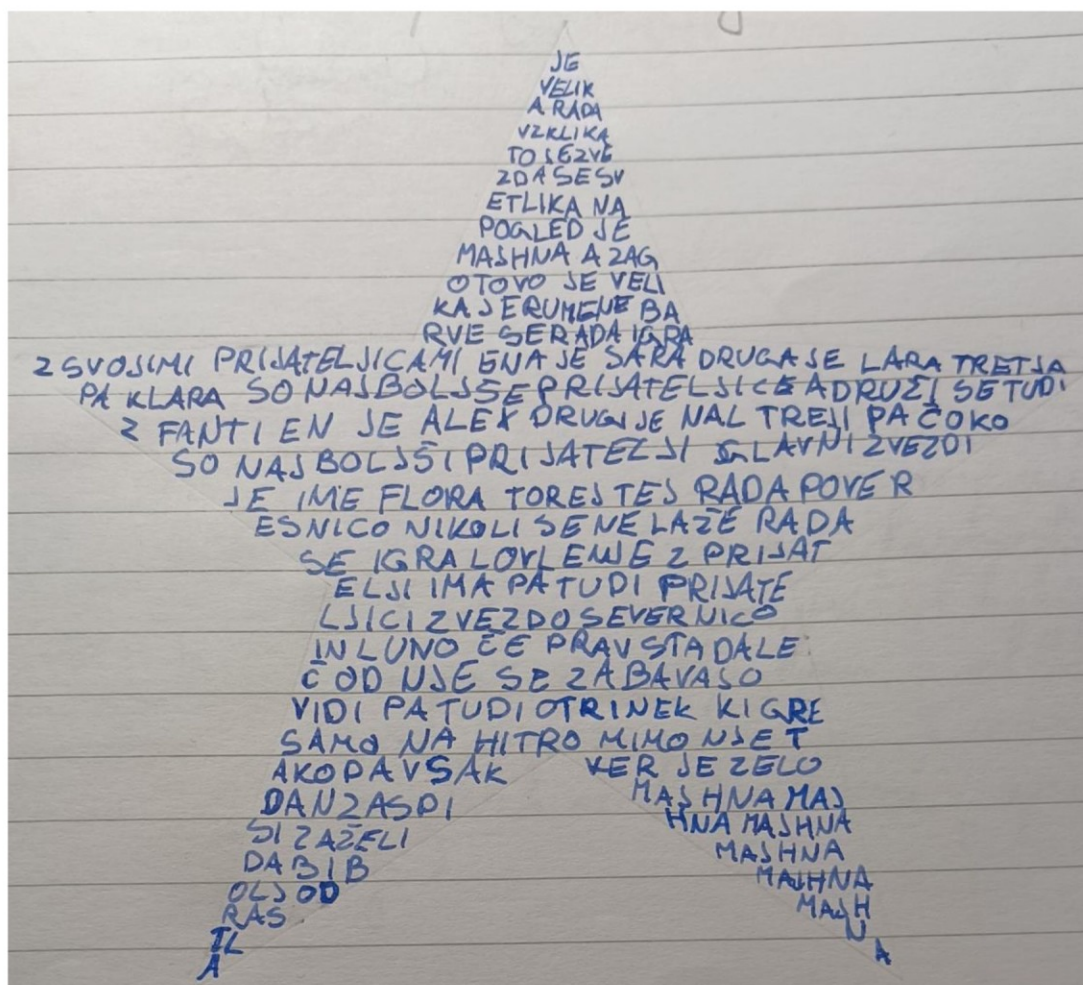
Tilen Lešnik, 4. a, Kurent

Anemari Flajšman, 4. a Zimski dan

Timotej Vuk, 4. a, Stara posoda

Samanta Kukovec, 5. t, Zvezda (likovna pesem)

OTROCI NE BI SMELI BITI ŽALOSTNI

Kot vemo, so otroci malo nenavadna bitja. Enkrat veseli, radostni, prijazni, srečni, enkrat pa žalostni, osamljeni, zgubljeni in včasih tudi jezni. A kaj, ko je slabih stvari vedno več. Vsi smo vedno bolj žalostni in ne vemo, kaj bi naredili. Polno je takšnih, a jaz bom izpostavila svojo izkušnjo.

V glasbeni šoli imam sošolko, ki nima toliko prijateljev. Je dve leti starejša od mene in v razredu ima polno vrstnikov. Nerada hodi k pouku, ker je vedno osamljena. Ker sva sošolki tudi pri violini, je njeno stisko seveda opazila učiteljica in poskušala ukrepati. A sošolka ni želela pomoči. Njena odsotnost je iz tedna v teden presenečala učiteljico. Mislila je, da se je izpisala. Tudi mene je začelo skrbeti. Enkrat je prišla. Ravno takrat smo pisali test. In na žalost je dobila negativno oceno. Ni je želela popraviti. Tudi ustne ocene še nima. Enkrat sva se pogovarjali in vprašala sem jo, kako je. Bila je tiho in mi na uho šepnila, da se tu, v glasbeni šoli ne počuti dobro in je v stiski. Rekla je, naj nikomur ne povem, a to sem povedala učiteljici. To je bilo prav, ker če ne bi povedala, bi tudi njej bilo hudo. Čez nekaj časa je spet prišla. Sedla je k meni in rekla, da sta se z učiteljico pogovorili in zahvalila se mi je, da ji skušam pomagati. Naj povem, da nikoli še nisem videla tako žalostne punce njenih let in nihče se noče družiti z njo. Seveda sem ji rekla, naj se vedno zanese name.

Od takrat naprej ne hodi v glasbeno redno, veliko manjka in res me skrbi zanjo. A težava se bo rešila. Zato res nočem več takih izkušenj. Upam, da bo od zdaj naprej veliko več srečnih in veselih otrok.

Tinkara Ličen, 5. b

Daša Kovačec, 5. b, Zmaj v Postojnski jami

Liam Bračko Skomina, 5. b, Pravljično drevo

VITEZI PROTI ZLU
(poustvarjanje na temo fantastične pripovedi)

Simon in Peter sta se igrala z žogo. Dan se je prevešal v večer, ko je Simon Petru še zadnjič podal žogo. Padla je na tla in se skotalila proti gozdu. Skupaj sta jo odšla iskat. Našla sta jo, a se je ves čas premikala. Hotela sta jo prijeti, vendar je bila hitrejša od njiju. Tekla sta za njo, ko je kar naenkrat izginila skozi portal. Sama si nista upala skozi, zato sta počakala do naslednjega dne.

Zbudila sta se in odšla v šolo. Po pouku sta prosila prijatelje, naj gredo z njima. Odpravili so se v gozd, v katerem sta izgubila žogo. Šli so skozi portal in naenkrat pristali v temačnem kraju. Simon je vprašal prijatelja Marka, kje so. »Na tabli piše, da smo v Grozalemu,« mu je odgovoril. Odšli so dalje in zagledali temni grad, okrog katerega so letale črne stvari, ki so izgledale kot hobotnice in so jih klicali svetinje groze.

»O svetinjah groze sem že slišal, ampak sem mislil, da so izmišljene!« je vzkliknil Marko. »To ni najboljši čas za kričanje,« mu je rekel Peter. »Ej, družba, zakaj nas vsi tako gledajo?« je vprašal Vili. Simon je družini predlagal, da se umaknejo iz središča pozornosti. Hitro so stekli v bližnje zatočišče. »Nekje sem že bral o mestu Grozalem,« je hitel pripovedovati Lukas. »Mislim, da zdaj ni pravi čas za pripovedi,« je rekel Marko. Lukas se ni zmenil zanj in nadaljeval: »... v mestu imajo kralja z imenom Krišon, ki nad neubogljive spusti veliko kačo. Ta meri več kot deset metrov in je zelo strupena. Ubije se jo lahko le, če se ji zlomi zadnji del, ki je zelo bodičast.« »Vsaj vemo, kaj se nam lahko zgodi,« je brezvoljno rekel Marko.

Ko so zagledali nebotičnik, ki je bil še najmanj temačen, so se z dvigalom povzpeli na vrh. Videli so napis – knjižnica – in se odpravili pobrskat po njej. Zaslišali so Lukasov vzklik: »Našel sem nekaj o Grozalemu!« »Jaz pa o kralju Krišonu!« ga je preglasil Simon. Najprej so pogledali v knjigo o mestu in izvedeli, kako bi lahko ta kraj zapustili, vendar bi veliko tvegali. Nato so prebrali še knjigo o kralju in Marka je spreletela groza. Šepetaje je izdaval: »Torej, če želimo oditi, moramo na vrh hriba, kjer nas čaka kralj s kačo.« »In to še ni vse,« je dodal Lukas in nadaljeval. »Najprej moramo najti lok, ki lahko prebode kačo.« Vsi so se zamislili. Peter je še enkrat preletel obe knjigi in rekel: »Saj veste, ko smo prej prebrali o napadu na kačo, vemo, da se je to zgodilo nad trikotnim parkiriščem. In tukaj piše, da je puščica letela po zraku.« Prijatelji so zakričali v en glas: »To ne more biti nič drugega kot lok!« Zaprli so knjigo in se odpravili.

Marko je zagledal Petra, ki je še vedno gledal v knjigo. Vprašal ga je: »Peter, ti ne greš z nami?« Ni manjkalo veliko, da bi Peter padel v jok. Marko je vse poklical nazaj in Peter jim je razložil, da je avtor knjige o Grozalemu Alojz Rabolh, njegov pradedek. Simon je rekel: »To je bil človek, ki je želel ubiti kačo.« Odpravili so se do trikotnega parkirišča, ki je bilo prazno. Po enournem iskanju je Marko vzkliknil: »Našel sem ga!« Iz daljave so zaslišali neznan glas. Bil je Krišon. »Kaj pa vi delate tukaj?« jih je vprašal. Opazili so, da se za njim nekaj plazi in Marko je hitro stekel do grma in pobral lok. Napel je puščico in jo usmeril v kačji rep. Ustrelil je in jo zadel v trebuh, puščica se je odbila. Kača je napadla Marka, Peter je še pravočasno pobral puščico in jo zapičil v kačji rep. Poginila je in s kraljem sta se spremenila v prah.

Nebo se je po 125 letih razsvetilo. Stekli so do hriba in skočili skozi portal. Starši so jih že nestrpno čakali. Fantje so hoteli pripovedovat o svoji dogodivščini. Starši so najprej mislili, da se samo šaliyo. Ščasoma so jim začeli verjeti in življenje je spet postalo normalno.

Žana Molan, 5. b, Mavrice

Liam Bračko Skomina, 5. b, Zmaj v Postojnski jami

KRALJIČNA IN ALADIN (poustvarjanje na temo pravljice)

Pred davnimi časi sta živela lepa in prijazna kraljična ter zloben kralj. Kraljična je s sedmimi palčki, ki so jo imeli zelo radi, živela v lepem ter svetlem kraljestvu.

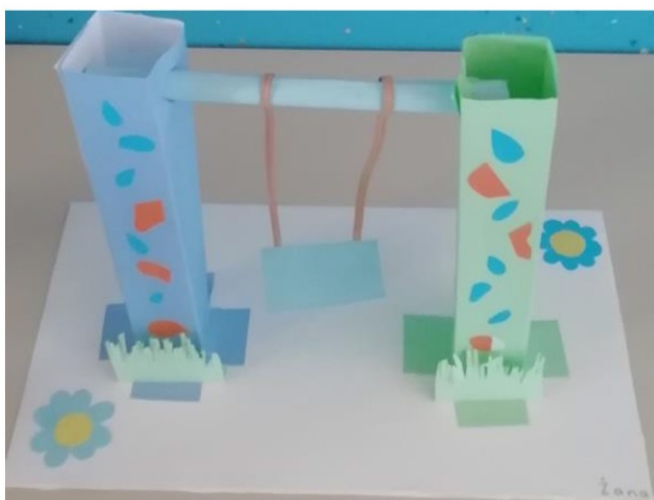
Zlobni kralj je hotel imeti kraljično samo zase in se z njo poročiti. Toda ona si tega ni želela, saj je že imela izbranega svojega bodočega princa. Zlobni kralj tega nikakor ni mogel sprejeti, zato je zbral vojsko in naredil načrt, kako bi kraljično ugrabil.

Jeza zlobnega kralja je bila tako močna, da je do kraljične čutil samo še sovraštvo. Z vojsko se je odpravil proti njenemu kraljestvu. Da jih kraljičini stražarji ne bi opazili, so uporabili podzemne predore. Bili so dolgi in zapleteni kot labirint. Hodili so dolge ure, vendar izhoda niso našli. Šele čez nekaj dni so našli izhod, ki je vodil do grajske kleti.

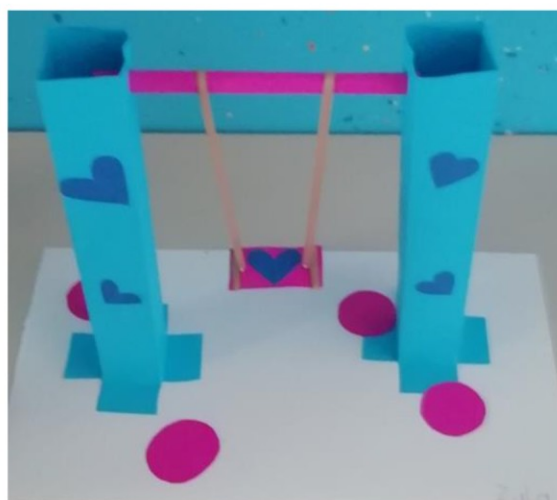
Počakali so do noči. Ko je kraljična zaspala, so šli do njene spalnice, jo ugrabili in odnesli v grad zlobnega kralja. Prebudila se je šele v ječi. Pomislila je, da je to le še ena potegavščina palčkov. Ko pa je prikorakal zlobni kralj, je vedela, da ne gre za potegavščino. Kraljično je zanimalo, zakaj je v ječi. Kralj ji je pojasnil, da če je ne najdejo, bo on postal vladar obeh kraljestev. Kraljična je bila obupana. Mislila je, da je njeno kraljestvo za zmeraj izgubljeno. Nenadoma so izza vogala na leteči preprogi prileteli palčki in Aladin. Palčki so poskrbeli za stražarje, Aladin pa za zlobnega kralja. Iz svojega žepa je privlekel čarobno stekleničko ter si zaželel, da kralj za zmeraj izgine. Želja se mu je uresničila. Izginil je kralj, z njim pa njegova vojska in vsa negativna energija njegovega kraljestva.

Palčki so z Aladinovo pomočjo osvobodili kraljično. Vrnili so se v njeno kraljestvo in čez nekaj dni sta se poročila. Živela sta srečno do konca svojih dni.

Maja Vavpotič, 6. t

Žana Molan, 5. b, Gugalnica

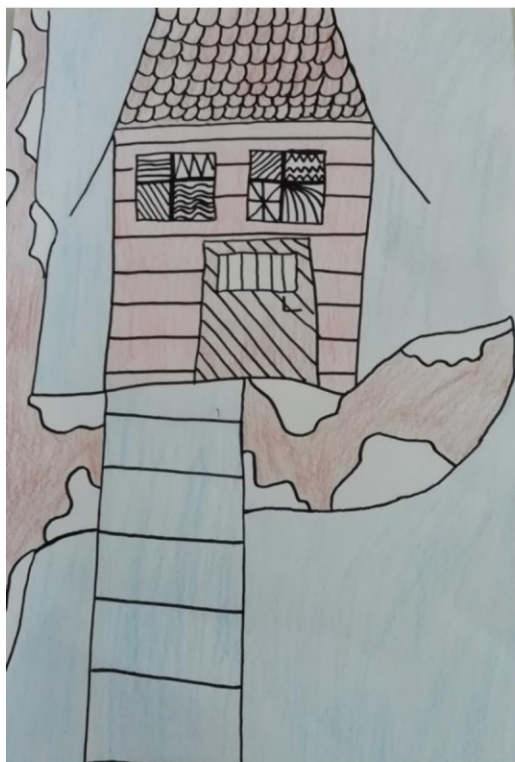
Zala Krepek, 5. b, Gugalnica

Mia Markež, 5. b, Vrč

Tinkara Ličen, 5. b, Pravljичno drevo

Tina Vogrinec, 5. b, Pravljичno drevo

LJUBEZEN

Ljubezen je bolezen,
ki jo dobi vsak človek.
En dan si zasanjan,
drug dan pa omamljen.

Ljubezen je bolezen,
kar pomeni, da si v nekoga zatrapan,
da imaš nekoga rad.
V mladih letih fantje punce, punce fante.

Ene ljubezni se zgodijo na prvi pogled,
a le enkrat se zgodi tista prava,
ki je za človeka zdrava.

Ela Štumberger, 6. t

LJUBEZEN

Pri ljubezni bodi trezen,
saj drugače dobiš srčno bolezen.
Na ljubezen moraš paziti,
kajti ljubezen je reka,
ki se izteka.

Ljubezen te zasanja,
vendar pazi, da te ne odganja.
Ljubezen je večna,
povprečna
in predvsem srečna.

Maja Vavpotič, 6. t

Tina Vogrinec, 5. b, Pustna maska

MAČEK IN ČAROBNI KLJUČEK (poustvarjanje na temo pravljice)

Nekoč, pred davnimi časi, je živel Obuti maček, ki je imel svoj čarobni ključ. Z njim je lahko odklenil vsaka vrata, ne da bi se jih dotaknil. Njegov lastnik je bil zlobni kralj Bobi. Obutega mačka ni maral, imel ga je samo zaradi ključa. Maček pa ključa nikomur ni želel predati. Vedel je, da si ga vsi želijo in da so se zanj pripravljene pogajati z denarjem. Mačku za denar ni bilo mar.

Vsak večer pred spanjem je ključ zaklenil v čarobni trezor.

Nekega dne sta maček in kralj odšla v sosednji grad h kraljični na večerjo. Tudi njo je zanimal ključ, vendar ga ni hotela imeti. Kraljična je živela s sedmimi palčki. Medtem ko sta kralj in kraljična večerjala, so se maček in palčki igrali v sosednji sobi. Med igro je maček pozabil na svoj ključ. Bil je zelo srečen, saj se še nikoli z nikomer ni igral. Nenadoma pa je ključ odprl vrata, ki so vodila v skrivno sobo. Sprva so vsi samo strmeli v črno temo, kamor so vodile stopnice.

Maček je vprašal palčke, če vedo, kam vodijo stopnice. Odvrnili so, da jih prvič vidijo. Odločili so se, da kot pravi detektivi raziščejo, kaj je tam spodaj. Prižgali so si baklo in se počasi in potihoma odpravili po stopnicah navzdol. Nihče ni vedel, v kaj se podajajo. Na pol poti so še vedno premišljevali, ali naj pot nadaljujejo ali naj se raje obrnejo nazaj. Nenadoma so zaslišali, kako je nekaj zaropotalo. Čeprav so bili prestrašeni, so se odločili, da bodo pot nadaljevali. Skoraj na koncu poti so zagledali posebna vrata z desetimi ključavnicami. Maček vzame ključ in z njim odklene vse ključavnice naenkrat. Ko strahoma odprejo vrata, v sobi zagledajo preprogo, ki je bila drugačna od drugih. Maček in palčki si jo začudeno ogledujejo. Eden od palčkov sede nanjo in preproga je čudežno poletela. Palček na preprogi jim je rekel, naj poskusijo še oni, saj da je zabavno. Posedli so na preprogo, ki je komaj poletela. Pri tem jih je zalotila kraljična, presenečena, kako so lahko odprli vrata. Od presenečenja je močno zakričala in padla v nezavest. Ko se je zbudila, so vsi stali v kotu, saj jih je kralj tako močno nadrl, da je izgubil glas. Za kazen so morali preprogo pospraviti in zakleniti vrata. Kralja so zato zasovražili.

Maček se je moral s kraljem vrniti domov. Kralj je zahteval, da mu maček izroči ključ, vendar je maček našel veliko izgovorov, da tega ni storil. Kot vsak večer je ključ zaklenil. Naslednje jutro ga je želel vzeti iz trezorja, vendar ga tam ni bilo. Začel je raziskovati. Vedel je, da ga je vzel kralj. Iskal ga je ure in ure, a ključa ni našel. Pomislil je, da ga ima kralj pri sebi. In res, kralj ga je nosil v žepu. Maček, ki pa je bil zelo iznajdljiv, je videl, kako se kralj sprehaja po hodniku. Splezal je na leseno desko pod stropom, vzel vrv, z njo ujel ključ in ga potegnil iz kraljevega žepa. Nato je zbežal proti svoji sobi. Ker so bila vrata zaklenjena, je maček uporabil ključ. Odklenil jih je in zbežal skozi okno. Kralj je ostal brez mačka, Obuti maček pa je srečno živel naprej.

Ela Štumberger, 6. t

UGANKARSKI STOLP

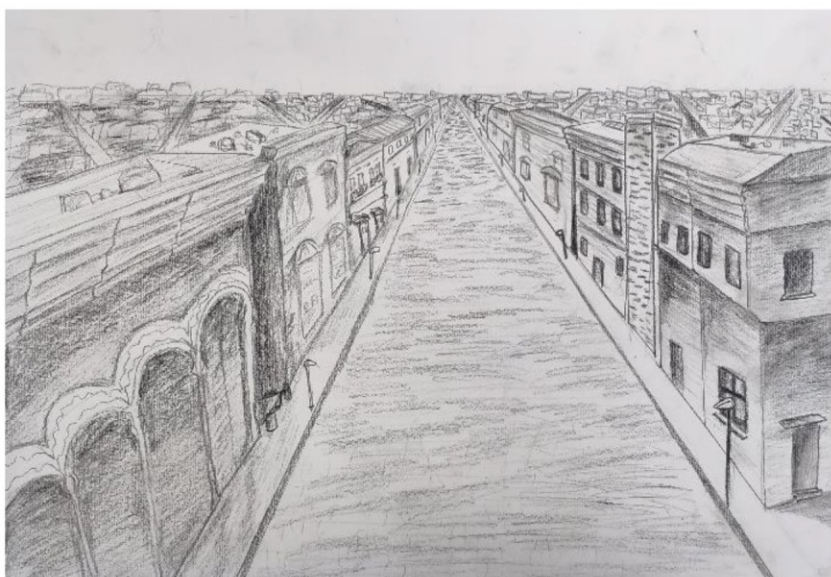
Večerilo se je. Simon je Petru še zadnjič podal žogo. Padla je na tla in se skotalila proti gozdu. Peter je seveda stekel za njo, vendar ...

Ko je poskušal ujeti žogo, je padel, ker se je spotaknil ob vejo, podobno roki. Udaril se je v glavo in za nekaj sekund obležal z zaprtimi očmi. Čez čas jih je ponovno odprl in ugotovil, da se je znašel pod skalo, na kateri je bila vgrajena ploščica z napisom Mirabel Madrigal. Spraševal se je, kaj naj bi to pomenilo, nato pa se je spomnil, da mu je Simon govoril o filmu, v katerem je nastopalo dekle s tem imenom. Malce se je naslonil na skalo, ko se je ta premaknila. Nekdo ga je hitro potegnil vanjo. Predstavil se mu je kot Bruno, Mirabelin stric. Povabil ga je v lepo urejeno sobo, kjer sta bila še neka gospa in gospod. Predstavila sta se kot Pedro in Abuela. Povedala sta, zakaj so ga pričarali sem. Peter je bil presenečen, da je izbranec prav on in da bo moral po peščenem podzemnem stolpu, če želi rešiti Mirabel in Isabelo, ki ju je ujela Juvela z namenom, da se dokoplje do njunih moči.

Peter se je podal na pot s papagajem Arkom, ki bi lahko kadar koli poiskal pomoč, če bi bilo potrebno. Prispela sta do stolpa. Na tabli pred njim je pisalo: »Kdo želi do cilja, mora rešiti 20 ugank in 20 zavozlank.« Odprla sta vrata, ki so vodila v stolp. Bil je ves iz peska. Potem ko sta stopila na prvo stopnico in nato še na drugo, sta ti izginili. Morala sta pohiteti, če sta hotela priti do vrha. Minilo je trideset minut, ko sta prehodila 720 metrov in prišla do vrat, na katerih je bila zapisana uganka: »Ima hrbet in noge, vendar nima trupa. Kaj je to?« Uganka se jima je zdela nerešljiva, zato sta uporabila čarobno ogledalce, ki jima ga je podarila Mirabelina družina. Ogledalcu sta prebrala uganko in na steklu se je izpisala rešitev – stol. Vrata v prostor so se odprla in zagledala sta Juvelo z ujetima sestrama. V zameno je želela skrinjo, polno mineralov in zlatega peščenjaka. Peter je ponovno uporabil čarobno ogledalce in rešil vse uganke in zavozlanke v samo dvajsetih minutah. Osvobodila sta sestre. Družina je prišla po njiju z balonom. Juvelo pa so ujeli in jo zaprli v ječo staranja.

Zmago so proslavili na pikniku v gozdni hiški. Peter je v zahvalo dobil žogo, ki se ne more uničiti ali izgubiti. Odčarali so ga nazaj k Simonu in mu zaželeli srečno vrnitev domov.

Maša Furjan, 6. a

Nicolas Nik Šketa, 9. b, Linearna perspektiva

O SIVI LISICI IN ORANŽNEM VOLKU

V majhnem gozdu
živi siva lisica.
Nedaleč od nje
pa oranžen volk se kujat gre.
Nobeden od njiju prijatelja nima nobenega,
saj prebivalci gozda mislijo,
da na drugačnih nič ni poštenega.
Ko volkec gre na svoj skriti kraj,
lisica razmišlja, kakšen bo maj.
Ko vsak zase razmišljata,
se zaletita drug v drugega.
Ob pogledu na krzni se jima pogled ustavi,
lisica pa se že na prevaro pripravi.
»Vau, kako čedni ste, gospod volk!«
lisica prereže molk.
Volkec dvigne povešeno glavo
in pred sabo zagleda ljubko postavo.
»Oh, gospa lisica, se globoko opravičujem,
a s takšnimi, kot ste vi, se le redko srečujem.«
»Ah, volkec, ne spravljajte me v smeh!
Nočem se zdajle valjati po tleh!
Jaz sem iz izvrstne volčje družine,
a vseeno ne vem, kako je tako ljubek volkec prišel do mene!«
»O, volkulja, pretiravate,
pridite in se z mano do nekega kraja odpravite.«
In tako na pot sta skupaj šla,
pri potoku pa nekega lisjaka srečala.
Lisjak volku je povedal,
da se namesto v volkuljo v lisico je zagledal.
S to lažjo, ki jo lisica je povedala,
se je prijateljstvu z volkom odpovedal.
Lisica volku izrekla je vsa mogoča opravičila,
povedala resnico
in se iz tega nekaj naučila.

Nives Jakolič, 7. a

Miha Gorenjak, 6. t, Muca

ČEBELE

Iz dneva v dan letajo
in nam veliko medu obetajo,
letajo s cveta na cvet
in ogledujejo si lep naš svet.

In ko na zemljo pade mrak,
one slišijo vsak naš korak,
brž odpravijo se spat,
da jutri znova napolnijo sat.

Spet sedaj je tu poletje
in zopet sliši murnovo se petje,
čebele ponovno so zapele
in veselo v poletje odletele.

Čebele, delavke marljive,
so se med poletjem utrudile,
deželo našo zapustile,
da bi si odpočile
in se drugo leto spet med nas vrnile.

Neža Pukšič, 6. t, Muca, žgana keramika

Eva Šnut, 7. a

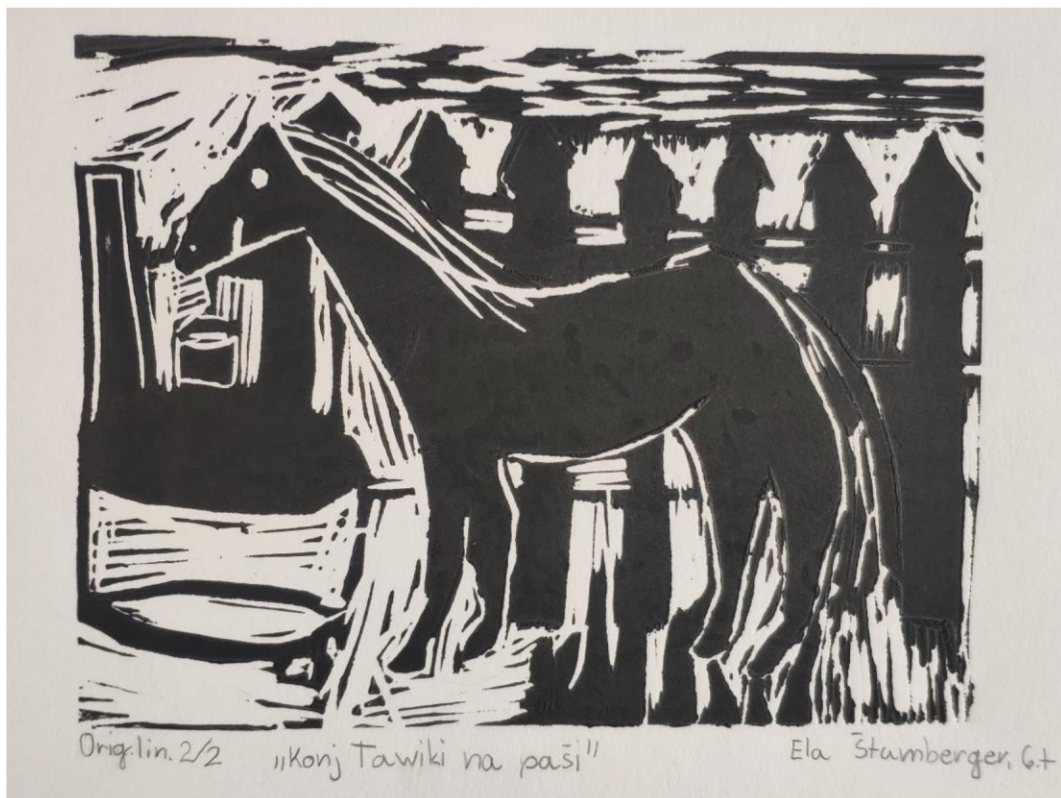
KONEC ŠOLE

Zadnji dan šole bliža se kot blisk,
Zato zadnje čase polno je stisk.
Zdaj ogromno ocen bomo pridobili,
Čeprav bi se radi čim bolj sprostili.
Ker sončnih dni je vedno več,
Nam vse naloge so odveč.
Učitelji ves čas govorijo,
Da ocene je treba pridobiti,
Učenci pa norijo,
Da starši jim govorijo,
Da ocene morajo dobre biti,
Zato se moramo ogromno učiti,
A ker kmalu bodo počitnice prišle,
Bodo vse težave z njimi odšle.

Nives Jakolič, 7. a

Maja Vavpotič, 6. t, Muca

Ela Štumberger, 6. t, Konj Tawiki na paši

JEŽ IN PODGANA

Nega dne najde jež na skednju krožnik z mlekom. Že pomoli jezik v mleko, ko zagleda veliko podgana.

»Zgini, to je moje mleko!« zakriči podgana.

»Tega ne verjamem,« reče jež.

»Tebi ljudje ne dajo mleka. Tu je, torej je moje,« odgovori podgana.

»Tako pa ne gre! Razdeliva si mleko,« predlaga ježek.

»Velja,« reče podgana čez nekaj časa.

»Ampak jaz začnem!«

»Ne, jaz začnem!«

»Ne ti, jaz!« kričita en na drugega in se nekaj časa prepirata, naenkrat nekaj zaslišita.

»Pst, nekdo prihaja,« reče jež.

»Hitro stran!« zašepeta podgana. Jež in podgana se skrijeta v slamo. Nato pa pride mačka in popije vso mleko.

Kjer se prepirata dva, tretji dobiček ima.

Aneja Zamuda, 7. a

ŽOGA

Kaj je žoga?
To je stvar.
To je krasni božji dar.
Lahko jo mečeš, brcaš in loviš,
se za njo vesel podiš.
Lahko je majhna, lahko je velika,
na njej je lahko narisana pika.
Lahko je črna, lahko je bela,
če se igraš z njo, je vesela.
Lahko je modra, lahko je rdeča,
če jo uporabljaš, te obdaja sreča.

Jan Vogrin, 7. a

Maja Simonič, 9. c, Linearna perspektiva

Aneja Irgl, 9. c, Linearna perspektiva

MAVRICA

Rdeča, rumena,
modra in zelena.
Vse barve sveta,
kako se lesketa.

V soncu in dežju
zasije močno.
Z vso svojo lepoto
se kaže tako.

Otroci veseli
za njo se podijo.
Tudi na koncu sveta
je ne ulovijo.

Aleksej Vidovič, 7. a

Učenci 9. razredov, Urbanizem in krajinska arhitektura

NAGAJIVO KOLO

Nekoč je nagajivo kolo ležalo na dvorišču in se sončilo. Tinček ga ni veliko uporabljal, ker se raje vozi z rolko. Zaradi tega je bilo kolo nerodno in neubogljivo. Znalo pa je odlično peti in plesati. Nekega dne se je Tinčku zlomila balanca na kolesu. Ni mu preostalo drugega, kot da se vozi brez nje. Na začetku se je zelo prestrašil, kolo ga ni ubogalo, začelo je peti in plesati. Sedež je plesal sambo, luči so vreščale dolge tone. Sprednje kolo pa je zasanjano pelo nižje tone. Tinček je takoj spoznal, da ni prav, da ni uporabljal kolesa, saj kolo ni vedelo, kako se mora vesti in čemu služi. Tako je sklenil, da mora nekaj spremeniti. Trikrat je glasno zaploskal in ukazal kolesu, naj se spravi v začetno stanje. Vendar to ni šlo brez zapletov, saj se je kolo kar samo vozilo in plesalo. Tinček ga je končno ustavil, mu skuhal čaj in spekel slastne piškotke. Razložil mu je, da se ne more voziti brez njega in kolo ga je celo poslušalo. Od takrat naprej je Tinček dobro skrbel zanj in kolo ga je celo ubogalo.

Timotej Horvat, 7. a

Učenci 9. razredov, Urbanizem in krajinska arhitektura

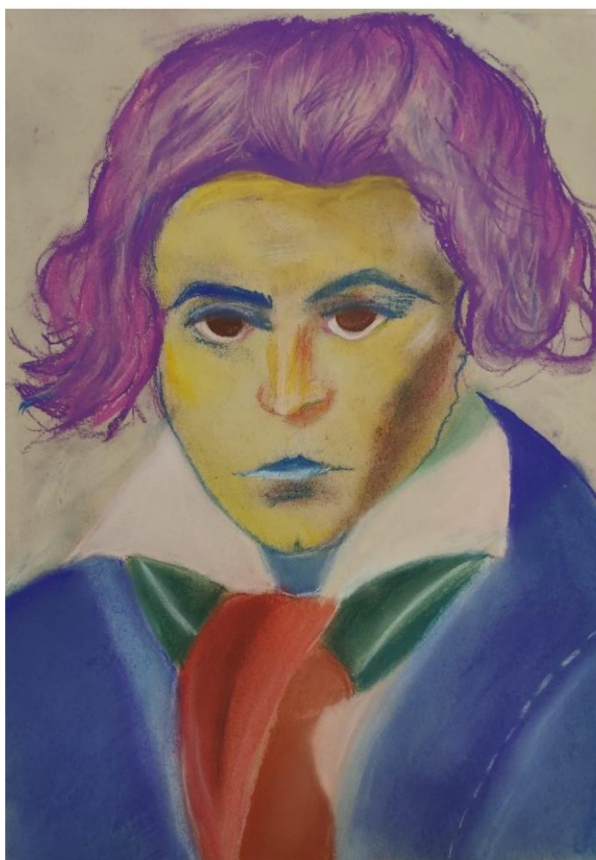
VAŠKI PRETEPAČ

V neki vasi je živel maček. Ime mu je bilo Bucu. Bil je hišni maček, ki je večino časa preživel zunaj. Z njim je v isti hiši živela njegova mama, muca Mini.

Bucu je bil velik maček bele barve. Vedno je bil lačen. Jedel je in jedel. Bil je debel in len. Ko bi moral zamijavkati, je samo odprl usta, brez zvoka. Njegova mama je bila sivo bele barve, drobna, majhna, s kratkimi tačkami. Glavni na vasi je bil seveda Bucu. Hodil je od hiše do hiše in preganjal vse ostale mačke. Čisto drugačen je bil v bližini svoje mame. Ko so mu gospodarji dali hrano in ga poklicali, je tekel s tako hitrostjo, da se je komaj ustavil pri posodici. Jedel je, požiral, ne da bi dihal in grizel. Seveda so takrat poklicali gospodarji še njegovo mamo Mini. Ko se mu je približala, je samo pihnila. Mahnila ga je s tačko in že ji je odstopil mesto. Nekega dne je sonce prijetno sijalo. Bucu se je sončil na dvorišču. Ležal je na hrbtu. Od sebe je dal vse štiri tace. Iz gobca pa mu je visel jezik. Spal je kot top. Takrat je do njega čisto po tiho prišel sosedov pes Potuhko. Korajžnega Buca je naenkrat zagrabil. Takrat pa to več ni bil isti Bucu. Skočil je v zrak in se odbil v parkiran avtomobil. Spuščal je zvoke kot najbolj boječa mačka na svetu. Izmuznil se je Potuhku in hitro stekel v hišo. Gospodarica je bila vsa začudena, ko ga je zagledala. Imel je velike oči in pokončno dlako, kot bi ga stresla elektrika. Odhitel je po stopnicah v prvo sobo pod posteljo in se skril.

Takrat je ugotovil, da vseeno ni najmočnejši na vasi in da ni prijetno, ko te nekaj preganja. Več je ostajal doma. Ostale mačke pa je pustil pri miru.

Lan Cugmajster, 7. a

Urška Fridl, 9. b, Koloristični portret

POLETJE

Šolski zvonec zazvoni
in že se nam v poletje mudi.
Vroče sonce, topli veter,
ju-hu-hu, poletje je spet tu!

Modro morje čaka nas,
poletje je najljubši čas.
S sladoledom se hladimo
in v senčici čepimo.

Hitro hitro mine čas
in poletje gre od nas.
Čakamo ga spet,
da pride in obujamo spomine.

Tadej Pauko, 7. a

Aneja Zamuda, 7. a, Rajska ptica

Alin Kokol, 7. b, Rajska ptica

VETER

Čez travnike in polja,
čez hribe in doline,
svojo pot ubira
in vsak se mu upira.

Kadar razjezi se,
zapiha močnejše,
bližnjemu drevesu
zamajejo se veje.

Ptički nad oblaki
veselo se igrajo,
veter jih ponese
daleč v daljavo.

Tadej Pauko, 7. a

NA MORJU

Bil je sončen dan,
šla sem daleč stran.
Ko prispela sem na obalo,
je sonce sijalo.
Na morju je toplo,
saj tu sonce sije močno.
V slani vodi se kopam
in dobre volje sem.
Na morju je lepo,
valovi me ohlajajo.
Me morje osveži,
tu si naberem moči za prihodnje dni.
Z obale vidim jadra, ki se dvigajo v nebo,
da se za njimi sončni žarki skrivajo.

Tjaša Čeh, 8. a

Maja Šmid, 9. c, Linearna perspektiva

ČOKOČINKE

Kako čokočinke nardit?
Najprej v leseno posodo jajce ubit.
Je treba še mleko tekoče izlit.
Naslednja je moka,
ni važno al' gladka al' ostra,
važno, da čar zmesi doda.
Z lopatko premešaj in v ponev izlij.
Hrustljivo zapeci.
Na krožnik jih zlij,
s čokonamazom prelij.
Mizo pogrni in goste povabi.
Prijetno sladkanje vsem skupaj želim!

Lana Vogrinec, 8. b

KAKO PLAVATI

Ko se zbudim hitro v
šolo odhitim
Ko šole konec je
Trening se začne
Hitro vzamem svoj
bidon in telefon
S prijatelji se
dobim včasih malo
zamudim
Plavati začneš tako:
V vodo skočiš ko se
odločiš ter glavo zbistriš
hitro naprej odhitiš

Emma Krevs, 8. b

Učenci 9. razredov, Urbanizem in krajinska arhitektura

NA DALJAVO

Za računalniki vsi radi smo bili,
dokler korona ni prišla in smo se naveličali.
Korona nas je ločila,
bacile nam je dodelila,
veliko nas se je od bližnjih poslovila.
Kdor želi doma ostati in se drugih bati,
kršil bo pravila, a kazen ga bo naučila,
kako se prav ravna, da zaščitiš zdravje sebe in zdravje drugega.

Ana Tetičkovič, 8. b

VINSKA TRTA

(poustvarjanje na pesem Zdravljica)

Prijatli, nazdravimo tej vinski trti,
povzdignimo kozarce si v roke.
Spijmo to vince sladko,
saj ga za nekaj časa več ne bo.

Naša trta spet je obrodila
in vince nam je podarila.
Zato, Bog, živi gospodarja,
ki da nam vince brez denarja.

V ljubezni vse je dovoljeno,
ampak s kapljico vinsko
je vse blagoslovljeno.

Slovenci! To naša je domovina,
ki ljubezni je edina.
Naša skrb in bolečina,
z vincem je ozdravljiva.

Nina Kocmut, 9. a

Lucija Cajnko, 9. b, Koloristični portret

Anja Orešič, 9. b, Koloristični portret

VINSKA TRTA

Vse letne čase ta rožca raste
in veličina jeseni vidna je,
ko nam polne trse daje.
Zato prijat'li zdaj nazdravimo
na žlahtno rožico.

Vsako leto obrodi in
vince žlahtno se iz nje naredi.
Zato zdaj dvignite vsi kozarce
v zrak,
da še enkrat nazdravimo
na vinsko trtico.

Eva Čeh, 9. c

LJUBEZEN, TA ME GNALA JE ISKATI

(poustvarjanje na temo Romeo in Julija)

Kaj je ljubezen? Je to res najlepša bolezen ali samo prazna beseda, ki bi v resnici morala biti polna veselja, radosti in prečudovitih spominov. Nekatere ob misli na najmočnejšo besedo tega sveta iz srca preletijo metulji, spet drugi pa se za hip ustavijo in globoko razmislijo o njenem resničnem pomenu. Ljubezen. Vsakodnevna tema najstnikov. Noč in dan razglabljajo o tistem zalem dekletu ali o čednem modrookem inteligentnežu. Pa res poznajo pravi pomen ljubezni? Se vsi zaljubijo v vizualno laž, ki jo vsakodnevno srečujejo na hodnikih, in v njej vidijo portret perfekcije. Ali značajske resnice nihče več ne opazi? Ljudje sodimo po platnici, ne pa po vsebini knjige. Ljubezen na prvi pogled? Smo kot otroci v trgovini z igračami. Prva stvar, ki vzbudi našo pozornost, postane naša najgloblja želja. Ko dobimo tisto, po čemer smo hrepeneli, postanemo najsrečnejše živo bitje tega sveta. Čez teden dni pozabimo na vso veselje in hvaležnost, saj je naše srce spet ovenelo. Oživi ga lahko samo nova stvar iz trgovine, saj smo se 'stare' naveličali in nas dolgočasi. Obstaja še majhna peščica ljudi, ki knjigo sodi po tem, ko jo prebere. Pri človeku cenijo njihovo vsebino, ne le privlačne platnice. Nekateri jih zaradi naprednega in poglobljenega pogleda na človeka ne sprejemajo. Zaradi tega začnejo rasti zamere, iz katerih se razvijejo prepiri. Ta problem predstavlja tragedija Romeo in Julija angleškega renesančnega dramatika Williama Shakespeara.

Dramsko besedilo govori o dveh rodbinah, Montego in Capulet. Na plesu mask se Julija Capulet in Romeo Montego zaljubita. Zaradi sovraštva med obema družinama se zaljubljenca na skrivaj poročita. Mladega Montega oče izžene. Julijin oče načrtuje poroko svoje hčere in grofa Parisa. Mlada lepotica z menihom, ki jo je poročil s čednim izgnancem, sklene dogovor. V noči pred poroko Julija spi napoj, ki jo uspava za 42 ur. Ko zjutraj že skoraj poročeni grof odpre vrata sobe svoje bodoče žene, se silovito ustavi in se začudeno zazre na posteljo. Po žilah mu poženeta groza in trepet, saj na postelji zagleda mrtvo Julijo, ki leži kot ovenela vrtnica. Po bližnjih deželah se smrt mlade lepotice širi kot nalezljiva bolezen. Menih Romeu pošlje pismo, v katerem mu pove vse o njunem načrtu. Zaradi kuge pismo do mladega poročenca ne pride pravočasno, pač pa hitreje izvede za tragično smrt svoje ljubezni. V hipu se odpravi v Verono. Ko pride do njene krste, od groze pade na kolena. Ne predstavlja si življenja brez nje, zato spije strup, ki ga ubije. Ko se je Julija prebudi in ob sebi zagleda mrtvega Romea, sprejme usodno odločitev in se zabode. Dolgoletne zamere med družinama je po smrti obeh otrok konec.

Mislim, da je Shakespeare hotel deliti svoj pogled na takratno situacijo v družbi. Knjiga me spominja na življenje. Čustva med zaljubljenca me spominjajo na vse vesele, srečne in pozitivne stvari. Vsak pa mora okusiti tudi grenkobo, ki jo predstavljata njuni družini. Romeo in Julija nam skozi celotno zgodbo sporočata, da ljubezen ne pozna meja, hkrati pa nas ozavešča, da je včasih vredno poslušati samega sebe, saj se, če bi poslušala mnenje svojih družin, ne bi nikoli poročila.

Moja sestra pravi, da se za ljubezen ni vredno boriti, saj sta v tem primeru oba umrla in so ju po petih minutah požrli črvi. Zato vas puščam razdvojene in vas nagovarjam, da se sami odločite, če se je za ljubezen vredno boriti.

Žana Muršec, 9. a

ŠE VEDNO VERJAMEM V MOČ PRAVE, DOBRE BESEDE IN TRDNO VEM, DA KNJIGA NE BO UMRLA, DOKLER BODO ŽIVELI LJUDJE

»Če ne bomo brali, nas bo pobralo,« je znana misel slovenskega pesnika Toneta Pavčka. Ali je res tako? Ali je to le metaforična prispodoba? Kako bi svet izgledal zdaj, če ne bi bilo knjig? Bi človeštvo sploh obstajalo?

Večina otrok in kar dobra peščica odraslih ne mara branja. Ko omenimo branje, mnogi pomislijo na šolo, kjer branje spodbujajo, saj je temelj življenja. Branje je za prebivalce sodobne družbe samoumevno, vendar če se zamislimo, branje brez knjig ne bi obstajalo. Sama ne verjamem, da knjige niso zanimive. Menim, da tisti, ki tako mislijo, še niso našli zares dobrega čtiva. Moč, ki jo knjiga lahko ustvari, je neizprosna. Knjigi so v sodobnosti ustvarili slab sloves, vendar so ji s tem naredili krivico, saj so knjige razlog, zakaj smo tako daleč v razvoju, v čemerkoli kar delamo. Knjigam zagotovo ne bo konca, saj smo nekateri postali od njih odvisni. Z njimi vstopamo v nov, neskončni svet. Četudi je knjigo začel izpodrivati internet, potrebujemo ljudi v svetu, polnem kaosa, hrupa in stresa, pobeg v tiho neskončnost, v katerih najdemo dobre, prave in močne besede, ki jih v realnosti ne slišimo prav pogosto.

Ko bi dobre in bogate besede ne bile ujete le v knjigah, temveč bi jih namenili tudi sočloveku, bi se vtisnile v srce in ostale. Slovenci smo že od nekdaj v stiku s knjigami. Svojo prvo tiskano knjigo smo dobili že leta 1550. Očitno smo že na samem začetku spoznali pomen knjige in njen vpliv na naš način razmišljanja. Knjiga ne bo umrla, če si bomo za to prizadevali. Čeprav digitalizacija omejuje njen razvoj, še vedno vemo, kako pomembna je za naše življenje. Dobri stari občutek papirja, vonj nove knjige, lične platnice ... bodo vedno prekašali ravne, enolične zaslone.

Konec koncev knjige imajo moč, da nam spremenijo življenje, saj so največje ideje v zgodovini človeštva našle svoje mesto na papirju. Knjige so bogastvo človeštva, z njimi si širimo obzorja. Nekateri radi prebirajo dela v tujih jezikih, kar še bolj razširja besedni zaklad in uri izražanje.

Slovenski avtor je v knjigi Berem, da se poberem, v kateri išče razloge za branje tiskanih knjig v svetu polnem digitalizacije, zapisal deset razlogov za branje tiskanih knjig. Dotaknil se je zanimive teme in mogoče navdušil še koga.

Sama se z branjem srečujem že od malega. Mami pravi, da so mi brali že, ko sem bila v njenem trebuhu, kasneje, ko sem se sama naučila brati, pa berem vsak dan. Verjamem, da mi je branje pomagalo pri načinu razmišljanja in razvoju besednega zaklada.

Menim, da ima vsak toliko časa, da tu in tam vzame v roke knjigo, saj nam ta prinaša same pozitivne stvari, ki nam lahko pridejo prav povsod v življenju. Zagotovo pa je, da ima knjiga moč in je ne bo konec, samo mi moramo poskrbeti za to, saj je sama neskončna ...

Katrina Rozman, 8. a

V TIŠINI

V tišini misli zberem,
da jih lahko v miru preberem.
Ko čutim, da se hočem zbrati,
moram v trenutku sama ostati.
Tišina opravi svoje,
četudi ni po moje.
Ona vse ve
in mi to tudi pove.

Urška Fridl, 9. b

ODA GLASBI

Že beseda lepo zveni,
kaj šele ko se notni glas oglasi.

Ko se glasbene vilice z A oglasijo,
naša ušesa mir doživijo.

Včasih je potrebno, da dur zazveni,
da polepša nam te grozne dni.

Žana Muršec, 9. a

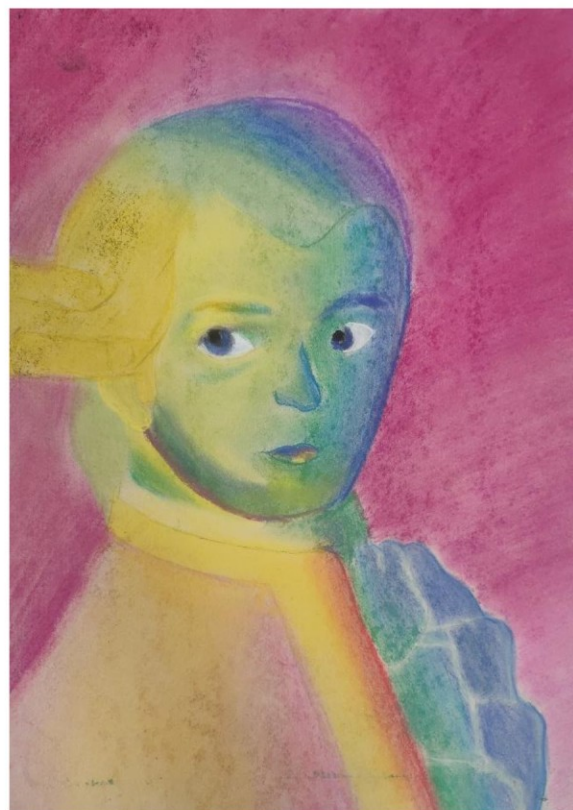
LUNI

Napoj nebeškega očeta,
kaplja z neba na to divjino.
O, Zemlja, tisočkrat prekleta!
žgejejo te vroča leta.

Medliš med zvezdno pločevino,
skrivnostna luč, nerazodeta.
Na črnem nebu posvetliš,
kot da bi Zemlji s to milino
nebeško milost podarila!

Bodi svetla, bodi živa
Ljubezen naj pije tvoja svetlina.
Azurno belo mesečino,
napoj nebeškega očeta.

Kaja Lipovšek, 9. a

Maja Šmid, 9. c, Koloristični portret

ODA TEBI

Tebe nagovarjam.
Pišem ti z razlogom, da prepoznaš svojo moč.

Iznajdljivost, iskrenost, igrivost
so vrline,
ki definirajo tebe in moje rime.

Pristen, vljuden, spoštljiv
odnos imaš,
tudi do ljudi, ki jih le bežno poznaš.

Potrpežljivost, priljudnost, prijaznost
odlikuje tebe,
saj nisi velikodušen le do sebe.

Življenje živiš in le to je vredno.
Pusti ostalo,
je nepomembno.

Si edinstven, nenadomestljiv,
ker pustiš si biti brez primere
ti in nihče iz okoliške vasi.

Ko svet utihne,
se zavem,
da si izgubljen poet, s katerim zdaj primerjaš svet.

Ana Dvoršak, 9. c

Lan Cugmajster, 7. a, Rajska ptica

ODA PRELEPIM GOSPEM

Matere, mame, te prelepe gospe.
Nam so bile dane
kot človeku srce.

Oblak dobrote ob njej se drži,
in skrbi,
da malo dobrote dobimo vsi.

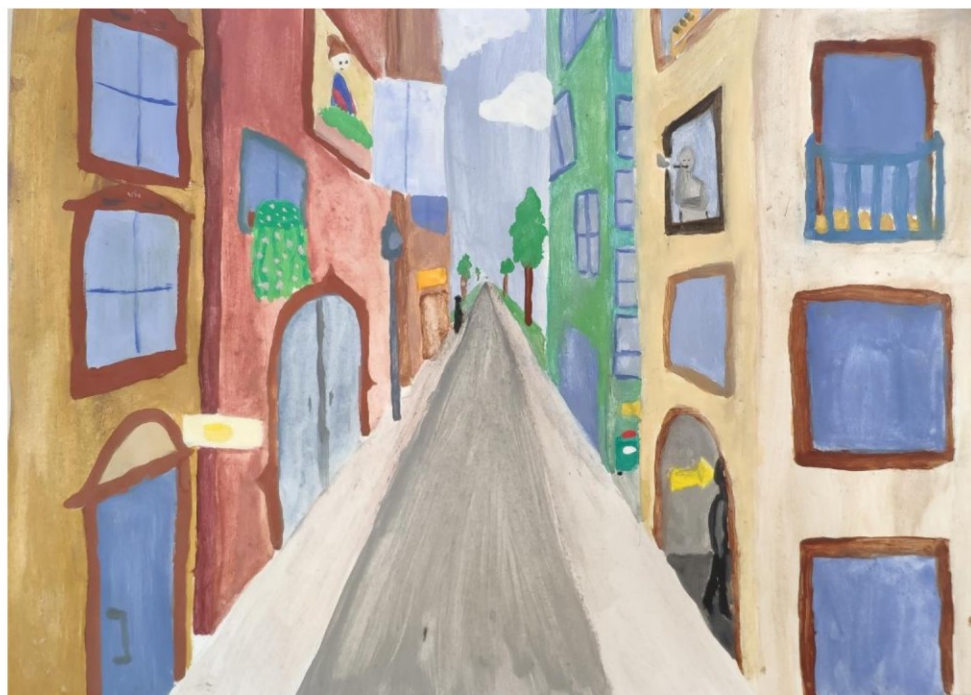
Nas osvetlujejo.
Nas obdarujejo.
Za nas poskrbijo,
brez da trpijo.

Rože cvetijo
in nam govorijo,
"Naj bom darilo za njo,
to prelepo gospo."

Ker...

Matere, mame, te prelepe gospe.
Nam so bile dane,
kot vesolju sonce.

Katja Kos, 9. a

Urška Fridl, 9. b, Linearna perspektiva

BEDENJE

Nov dan.
Misli, da včerajšnji občutek šel je stran.
Nov dan.
In potem boooooom.

Kot divje nevihte bliski
in zopet znajdeš se v stiski.
Na poti domov,
v glavi prižgeš si zvoke valov,
a ne moreš znebiti se občutka,
v tem trenutku bi raje bil lutka.
Mogoče pa sem,
z mano ljudje se igrajo, ne le za zaveso,
vedno, kot z navadno klovneso.
Potem noč,
temna, temačna noč,
le zvezda še sveti,
si upa jo kdo vzeti?
Zvezda bila je rojena,
v veličastni galaksiji, duša prav tako,
a ta je zgubljena v množici ljudi,
sama, samotna, ker zvezde več ni.
Brez nje si zopet sam,
brez nje, so le solze.
Naj se dani,
tema, temačna,
življenje greni.
Ali se mi blazni?
Ponavadi, a le ponavadi pogledam v nebo,
kako, da ne vidiš,
v moji glavi ni več misli.
Tema, temačna,
veselje se več ne iskri.
Ni konca neba,
se svet tudi ne konča?
Takrat se spomniš,
zvezda že bila je prevzeta
danes, včeraj,
še zadnja luč bila je odvzeta.

Potem, zbudiš se sam,
greš v nov dan.
Misli, da včerajšnji občutek šel je stran.
Nov dan.
In potem boooooom ...

Manja Cafuta, 9. b

MISLI

Beseda,
ali misliš, da me beseda ne prizadene?
Včasih me v celoti objame.
Zavzame.
Zavzame vse moje misli, moje telo,
znajdem se v stiski,
le kdo iz nje rešil me bo.
Potem jok.
Iznenada.
Ne vem, od kod.
Preide v smeh.
Ne smeh veselja, ampak smeh ironije,
ker vem, da tudi čez čas,
žalost ne mine.
Ko bi le lahko odšla.
Daleč stran.
Spremenila ime, našla svoje srce.
Na obalo.
Za čas plime.
Gledala bi jate ptic.
To naj bi bil klic.
Klic na pomoč,
ker vem, da zopet prišla bo noč.
Ne le zvečer.
Tudi čez dan.
Takrat res izgubila sem svojo smer.
Iščem jo naj kje?
Naj jo iščem v tebi?
V njej?
Res, da izgubila sem svojo smer, ampak vem,
da v mojem srcu ni več plamena,
ni več luči.
Tema. Tema se iskri.
Kdo si ti,
da mi praviš, kako se naj počutim.
za tem krutim nasmehom,
kar slutim, da v tebi in meni ogenj več ne goré.
Goré. Goré tebi,
da si slep
ali pa nisi.
Mogoče globoko v sebi veš,
ampak ne poveš.
Povedati je šibko.
Zadrži vase,
Bori se zase.
Če res bil bi v stiski.
To bili bi samo prebliski.

DO KARANTANIJE IN NAZAJ

Križ kraž kralj Matjaž
v jami, sam, čisto sam, to ni laž.
Ali sanjaš? Sanje kuješ?
Ali čakaš? Boš dočakal vrnitev nazaj?
Upam, da dočakaš.
Dočakaj vrnitev v Koroški gaj!

Križ kraž kralj Matjaž,
s teboj mir vladal je deželi,
zdaj niti konji dir,
ne sliši se v dolini zeleni.

Ujet v gori,
nepopisni mori,
ko čakaš
in res upam, da dočakaš.
Dočakaj vrnitev v ljudski raj!

Le sedem, sedemkrat
se oviti mora tvoja brada.
Ali devet? Dvanajst?
Mogoče le prikaza si,
mogočnega domišljjskega sada.

Naj bodo novci
v tvoji dvorani,
sedem, devet, dvanajst zlatnikov,
v njegovi dlani,
a vseeno tebe vrnitev čaka.
Tudi jaz upam, da dočakaš
vrnitev nazaj,
v Koroški gaj,
v ljudski raj.

Manja Cafuta, 9. b

Mari Kramberger, 9. a, Tihožitje

GLORIJA

Pojó ti dekleta, žene, hčere,
pojo ti sinovi, zvesto hrepene.

Za domovino našo edino,
rane skeleče,
močno bolečino,
srce drhteče.

Zate,
ki si božanska,
najlepša izmed vseh svetov,
najlepša izmed slovanskih domov.

Kot roža, brhka in cvetoča
bistrejša si kot Soča,
kot pesem pojoča.

Razpri krila,
kot orel nad slovensko planino,
pokaži vso veličino
našega naroda domovino.

Ko nevihte temni oblaki
prinašajo sence,
mi smo tvoji rojaki,
le luč naj sije za nas, Slovence.

V nas moč gorečega plamena,
V nas moč sloveč`ga imena,
glorija, zate, Slovenija.

Manja Cafuta, 9. b

Anej Krajnc, 7. a, Riba

DEŽELA LEPOT

Gričevja, hribovja, gore,
od rek do jezer,
gradov in svetov
do Bleda, Pirana,
bistra je Sava,
razgled s Triglava,
prečudovita Slovenija.

Ko Sonce posije,
se vidi lepota domovine.
Nam dana pokrajina,
polja, vinogradi
vrlina Slovencev.

Kultura,
barvitost le-te
Kralja Matjaža,
mitov, zgodb in same domišljije,
naše zgodovine.

Polno šeg in navad.
Prekmurskih rusalk in junakov Prešernovih balad,
vse do Valvasorja do Trubarja in Linharta ter Vodnika,
zaznamovalcev slovenske literature,
neprecenljivega bogastva.

Opis ljubezni do naše domovine,
je kot lirična pesem.
vedra, lahko pa otožna skladba,
satira, aforistična poezija
posameznikova biografija.

Manja Cafuta, 9. b

Ines Kos, 9. b, Linearna perspektiva

PRAVLJICA

Otroških dni,
vseh neprespanih noči,
v glavi domišljajska tkalnica,
tako nastala je pravljica.

Za sedmimi gorami
medved, volk in škrat,
za sedmimi vodami
zlatih novcev tat.

Andersenove pravljice
poznajo vse slovenske bralnice,
tako tudi brata Grimm,
zaradi katerih lahko vse oživim.

Kot srce vojaka,
ki vrnitev domov neizmerno čaka.
Vodi ga deželna cesta,
korak leva in desna,
vodi tega možaka,
kot narodnega junaka,
vodi k starki na travnik,
kjer našel bo
čarobni Vžigalnik.

Kot Mala morska deklica,
ki se iz globin voda,
svobodna ljubezni naproti poda,
a njena edina tegoba,
bila je nečloveška podoba.
Izgubila glas, za ljubezen zvesto,
to jemala je kot plemenito gesto.
Magije cena,
ob zlomu srca
bila je nadmorska pena
ob prvih žarkih Sonca.

Branje olepšuje sanje,
vanje lahko vnašam hrup,
ki se v zgodbah spremeni v up.
Tako lahko počí lonec,
a pravljice še dolgo ne bo konec.

Manja Cafuta, 9. b

KOPITAR IN DOKTOR FIG

Kdo misliš, da si,
Prešeren slavni?
Žaliti mene si drzneš,
ali misliš, da si glavni?

Nisem čevljar
ali doktor fig,
sem knjižničar,
a ti postavil si le en majhen dvig.

Slovenski jezik si poskušal dvigniti
na višji nivo,
a uspel si napisati le poezijo,
z naslovom »O, drevo!«

Posvečam ti to pesem,
lahko ji rečeš zahvala,
vseh preprirov se otremem,
in ti za tvoj trud rečem, hvala!

Manja Cafuta, 9. b

Aneja Irgl, 9. c, Koloristični portret

DRAVI

Pogled na vodo,
kalno, nečisto vodo,
a vseeno bistro,
da se odsev ptujskega gradu,
na gladini zaiskri
sončnih žarkov svobodo,
pogled z mostu sredi noči.

Ko žalost se v tebi utopi,
že sam zrak
nove spomine obudi,
v srcu ni mrak,
bolečine več ni.

Od Avstrije do rimskega Poetovia,
pritok veličastne Donave,
Drava.

Že od srednjega veka,
si prečudovita uteha,
tvoj močan tok,
olepša vsak sončni zahod.

Občudovanja vredna,
si tu za nas,
res si prelepa,
še posebej, ko v dolini
odmeva tvoj glas.

Manja Cafuta, 9. b

Sašo Razlag, 7. b, Rajska ptica

POUSTVARJANJE PO BRANJU LITERARNEGA DELA KAPLAN MARTIN ČEDERMAC

Vrsnik, 17. november 1933

Draga mati,

borim se, borim se za nas, a počutim se, kot da se borim sam. Kot Slovenci bi morali ohranjati, kar so nam zapustili naši starši in kar so njihovi starši zapustili njim. To je le naša kultura. Kako si lahko rečemo narod, če se zanj ne borimo. Potrudil se bom, uporabil bom ves nauk, ki sem ga pridobil od Vas, mati. Vedno ste mi bili opora in navdih, vi ste me naučili, kaj pomeni biti Slovenec. Navdih so mi tudi naši kristjani. Že od prvega maševanja v italijanščini sem v njih videl to žalost in drhtenje po slovenščini. Ne morem, da bi jim očital, saj so se le počutili, kot da so bili izdani s strani lastnega naroda. Ne preostane mi drugega, kot da še naprej pridigam, da me bodo le poslušal, ne le z ušesi, marveč tudi s srcem. Upam, da se sami ne bodo vdali tujcem in da bodo branili svojo domovino, kakor to zdaj počnem jaz. Zaupam jim. Vem, da se ne bodo predali in se bodo oklepali vsega, za kar so se borili naši predniki, za kar so umirali naši predniki. Tega niso počeli le zase, temveč tudi za nas, zato ne moremo dopustiti, da bi njihov trud bil zaman. To smo jim dolžni.

Na ponovno srečanje,

Vaš Martin Čedermac

Manja Cafuta, 9. b

Diana Dvoršak, 7. a, Rajska ptica

ODVRNI IN SI ŽIVLJENJE POVRNI

Oči na cesti,
um pa ne vidi, da razmišljaš,
zato pusti te,
pusti, da te glasovi, ki se v glavi prepirajo, razjejo,
da te breme oteži in zlekne na sedež, na katerem sediš,
prepusti te neuspehu, ki življenje ti greni,
nečemu, ki pri miru te ne pusti.

Roke trdno se držijo volana
in vidi,
da stiskaš jezik med zobmi,
vendar pusti te,
da iz ust škrlatna kri prileti
in roka za volan trdneje pridrži,
vidi, da noga ti ne da miru
in avto drvi.

Droga še te zmerom pusti,
počaka, da v očeh življenja ti zmanjka,
da v tebi razje zadnji kos slabe vesti,
želi si, da avto iz ceste zavije,
da tebi se grdo godi.

Ko le droga tako draga ne bi bila,
tako potrošna našega življenja in zdravja,
da stala te ne bi
tvojega prelepega srca
in nasmeha, ki lica ti obdaja.

Jaz si ne očitam
sto in več kot milijon stvari,
saj življenje prav dobro se mi zdi
in ko niha me na dobro pot,
da v očeh se lesketi
hvaležnost, le-ta bo večna,
da poti prave se držim,
da se s tal pobiram na takšne dni,
ko življenje ponudi mi nič, kot le drogo v zameno,
na te otožne dni, spomnim se nate ...
in nočem biti kot ti,
zato zavrnem,
le tako, si veselje izborim.

Lucija Cajnko, 9. b

ZAČETKI KONCEV

Moder veter kliče me tja,
kjer valovi morja so nad oblaki,
kjer sonce sveti med vsemi izmišljenimi junaki,
opozarja me, da ob izgubi našega garanja,
denarja jesti še vseeno ne bo mogoče.
Kakor zadnji vdih cvetja,
mi roža zapade pod podplate nedolžnega krivca,
ta, ki življenja me strada s pričakovanjem,
da obljubljen svet z jutrom bo vstal.

So moje roke prepolne misli in tesnobe,
da na njih ni več prostora zanj?
Zanj, ki rožo mi je ubil,
me veselja oropal
in z zadnjim uničenim listom nož vame zaril.

Počasi in nežno pošilja me z vetrom,
da nad oblaki valove dohitim.

Lucija Cajnko, 9. b

REFLEKSIJA

Pepel počasneje pada, ko tolaži me tvoj glas,
kadar ne čutim ničesar,
zapustim vest v sedmi dimenziji,
kjer jaz sem tvoj večni satelit
in kjer samota v zraku mi pljuča duši.

Da sreča iz žepa mi pada, opozoril me je tvoj glas,
lomil je cmok v grlu in potiskal solze na stran,
kakor toplota popeljal me je nazaj,
v tiste lepe poletne dni,
v dni, ko moji prijatelji so še pošteni bili.

Postanem tako pozabljiva, ko pogledam te v oči,
ko tečem, telo megleno postaja
in srce vse otroške sanje zamegli.
Zdaj letim, kakor čas,
bežim pred njim in sabo
kakor strela,
ta, ki tebe mi bo vzela.

Kot roka rokavico me napolni čut,
da hitreje plima se dviga
in moja pobegla jadrnica potonila bo,
kakor hitro on bo mignil,
kakor hitro on bo odšel.

Lucija Cajnko, 9. b

SINJE MODRA

Če si ne upa prijeti trnja,
si ne zasluži cvetja rdeče vrtnice,
katere barva se zliva skupaj kot kri,
ki neprestano teče po tvojih ranjenih rokah.

In kako dolgo boš še lovila sanje,
te zdijo se nerealne,
dokler ne postanejo strah in nestrpnost,
ki se vlečeta v neskončnost?

Mogoče le se vrneš jeseni,
da padem zate, kakor listje stare lipe,
ki poseda ob meni, odkar živim.
Zakaj ne moreš tudi ti?

Ljudje ste umetniki,
nekateri sami po sebi smo umetnina,
ki slikale so jo mnoge duše in prazne oči,
ki kot valovi so prišli in odšli.

V njihovih očeh plavala je sinje modra,
v kateri so se utopili,
en za drugim,
moški za moškim,
in človek za barabo.

Lucija Cajnko, 9. b

Nika Viher, 6. t, Kuža George

VEČNI SPANEC

Mirno bediš z delcem mojega srca,
trdno stisnjenega v svojo pest,
čakaš, da obišče te spanec?
Tvoj najljubši dnevni znanec.

Znanec, ki uspava te,
ta, ki nikoli ne boli in vznemirja,
viteška do neke mere čudna anomalija,
filologija in vsa tvoja fantazija
se odvija, ko glava je polna
in vso noč v njej razbija silna obsesija.

Ne čutiš svojega slišanja in njegovega razpleta,
zato bodo solze zameglile neprijeten spomin,
čez meglo pa še zmeraj vidiš
in dobro vem, da ti ta ponoči onemogoči zapreti oči.

Vendar ko spanec,
tvoj zlati, iskreni znanec,
prime te za roko
in te ne želi izpustiti,
še močneje stisni del mojega srca v drhtečo dlan
in to težko priznam,
da znanca ženem daleč v stran,
saj slovo temni in nisem pripravljen nanj.

Lucija Cajnko, 9. b

Maja Vavpotič, 6. t, Na vasi

POHLEP

Moja je zemlja, moje je morje,
moja je posest in vso gorovje,
moje je bogastvo in vso širno obzorje.
Vidim le, česar nimam
in si umažem roke,
a ni mi žal,
saj če le jaz imam,
on lahko strada,
žival lahko pogine,
cvetje lahko oveni,
zrak lahko se zgosti in zbledi,
plin lahko uhaja iz vseh cevi,
če le jaz imam ...

Oh, ja, glavno, da jaz imam!

Umazanija iz rok več ne gre,
ne najdem rešitve in ne najdem smisla,
zato bom rušila preko vas, preko sebe,
preko lastne krvi.

Če le to pomeni, da jaz imam,
vse, česar si moje propadlo srce poželi.

Lucija Cajnko, 9. b

Nika Viher, 6. t, Ornament

AMBICIJA

Kri v žilah je modra z žalostjo nocoj
in svet je drugačen kot včeraj,
majhna svečka prižgana na opuščeni mizi
ne oddaje svetlobe, tako kot si jo ti,
brezimna ptica, ki ob zori poje v parku,
ko noč jo prekine, brez izbire in brez druge alternative,
pod mesečino pobiram svoj raztresen jaz.
Utapljam se in rešujem tebe,
ki potiskaš mi glavo globlje pod vodo,
vendar moja agonija ostaja na kopnem.

Ta izguba samega sebe in pridobitev tebe
me ne zadovolji,
moje srce je obarvano z zapoznelo sramoto
in na brezizraznem obrazu je mrzel odtenek,
moja višina je le še en nepomemben diameter,
moje besede so le še zvoki in kriki moje boleče preteklosti,
ki me dnevno upočasnjujejo in morijo,
vendar plamen majhne svečke na leseni mizi še vedno gori
in dokler ji plamen ne pogori,
moj gorel bo ob njej.

To je strup in cvetje moje ambicioznosti.

Lucija Cajnko, 9. b

Nives Jakolič, 7. a, Rajska ptica

NOSTALGIJA

Karkoli zapolnim, postane prazno,
počutim se samo, čeprav sem s tabo.
Si kot drobcen košček snega,
ki nad mano lebdi, le v zraku lebdi,
bodi snežinka, ki nežno zapade na mojo dlan
in se v njej stali.
Nostalgija me objema in počutim se doma,
kot plameni, ki gorijo brez zvoka,
kot življenje, ki teče brez toka,
kjerkoli in kadarkoli
moj odsev v tvojih očeh
razburljivo bolj nevarno mi razbija srce,
greva na konec sveta,
hitro, da naju čas ne loči,
da je lahko ta trenutek večni,
ampak usoda je ljubosumna na naju,
zato ob koncu tega dne,
se žal moram posloviti od te,
saj ljubezen je kot igranje z ognjem
na koncu se le opečeš
in postaneš del mojih nostalgичnih misli.

Lucija Cajnko, 9. b

MATERINŠČINA

Materinščina. Je beseda, ki jo slišimo vsak dan, njeno definicijo je potrebno znati pri pouku. Vendar, kaj sploh je materinščina? Kaj je to za nas Slovence in le zakaj je tako pogosto omenjena in tako samoumevna?

Slovenščina je za Slovence način komuniciranja. Način, pri katerem uporabimo naš glas in ga postavimo v samo korist. Brez jezika bi naš glas predstavljal le skrit biser, lep, vendar še vedno tako prazen in po odmevu v telesu, nekoristen in neslišan. Ravno zato je pomembno, da jezik ohranjamo, čeprav mislimo, da slovenščino znamo in se nam je ni treba učiti, zgolj ker je naš materni jezik. Večina Slovencev se sploh ne zaveda, koliko temeljnega znanja slovenščine jim primanjkuje in kako zanemarjajo staro, pozabljeno rabo jezika ter vse že narečne, v kot potisnjene besede, ki jih premorejo le še naše babice in dedki. Le-ti bodo svoj narečni jezik odpeljali s sabo, daleč v stran od današnje mladine. Mladine, ki raje komunicira z angleškimi različicami naših izborjenih besed, za katere so tragično padali naši predniki v upanju, da slovenščina ne bi bila šepetana. Naši liberalci, pisatelji, pesniki, pobudniki in ostali, ki so pripomogli k izrazitosti in odmevu slovenske besede po svetu, nam predstavljajo nosilce naše dežele, ki pa jih žal, skorajda več ni.

Materinščina je torej naš glas, naš jok, naš smeh, naša zahvala in pobuda, ki nam omogoča biti slišana kljub naši majhnosti in skromnosti med vsemi ostalimi jeziki in ljudmi, ki kraljujejo nad nami. Materinščine ne potiskajmo nekam v stran, raje jo sprejmimo v svoje srce in povzdignimo s ponosom in ji med nami pustimo živeti.

Lucija Cajnko, 9. b

**DEVETOŠOLCI SO PO VZORU GREGORČIČEVE PESMI SOČI NAPISALI SVOJO
PESEM, KI SO JO POSVETILI REKI DRAVI**

O, ti prečudovita Drava,
kako lepo te je imeti,
ko z gladine tvoje
se pred očmi odsev mi sonca sveti.

Dan za dnem lepo potuješ,
za seboj nasmeha kuješ.
Res je, dolgo pot imaš,
a kljub temu potrpežljiva biti znaš.

Ponosni smo, da si naša,
saj vsaka tvoja kapljica je nekaj vredna.
Če nas kdo vpraša, s veseljem rečemo: »Veš, ta je naša!«,
predraga Drava, res si čedna.

Maja Simonič, 9. c

Oh, Drava, ti si dragocena,
takšna kot si ti, takšna ni nobena.
Res si prečudovita, veš,
vsi vemo, kdo si in kam greš.

Ponoči, ko je blagi mir,
prav lepo šumiš.
S svojo blaženo lepoto,
čez mesta in vasi hitiš.

Če te lahko objela bi,
to bila bi čast.
Le zase te imela bi,
danes in vsak čas.

Maja Simonič, 9. c

O, lepota tvoja je brez besed,
čeprav drugačna od drugih si spet,
zelena ali rjava, lepa si takrat,
kadar z valovi šumiš v naš zrak.

Sonce se sveti na tvoji gladini,
premagala bi tudi zveri v divjini,
v noči zvezde žarijo v te,
želim te imeti le za se.

Brez tebe ne bi bilo lepo,
res si prava dama,
bilo bi res težko,
saj si nam kakor mama.

Maja Šmid, 9. c

Prelepa si, kraljica Drava,
vir preživetja in miru.
Tvoja lepota sliši se po ptujskem mestu.
Tvoja lepota že od nekdaj je,
kali v odsevu tvoje sestre se.
Zaupamo vsi ti lahko,
skrivnosti davne le ti poznaš.

Vsa Slovenija že te pozna,
torej ni potrebe, da bi bila odmevnejša.
Tvoje sestrice vedno zraven tebe ležijo,
in ob strani ti stojijo.

Prelepa si, kraljica Drava,
vir preživetja in miru,
kos ni ti niti Sava,
hvala ti, da si tu.

Žanet Polanec, 9. b

O, Drava, kaj te žene iz avstrijskega deželja,
da nežno, a igrivo skačeš okoli našega veselja.
Veselje to pa Slovenija poganja,
saj ljudje te tu nosijo zraven svojega hrepenenja.

Tokovi tvoji drhteči so, da prideš mimo
do našega ozemlja.
Slovenija ti dom je, zato si se čistoči odrekla.

Pa kaj, če Soča je zelenomodra,
ti upanje držiš v sebi,
da vodo svojo si nam odrekla.

Hvala ti za nežnost, ki si nam jo zatekla,
da upanje si dala nam in se zatekla v svetel dan.

Matevž Jakop, 9. a

Najlepša naša reka, ti si Drava,
za nas si ti taprava.
potuješ vse skozi naše doline,
pa vse tja do nižine.
Pitnost tvoja ni vrlina,
osvežilnost tvoja je fina.

Žiga Polanec, 9. c

Drava moja lepa Drava,
tako si čudovita kot roža,
zelo si mirna, nežna,
mirno tečeš, ne morem dati oči vstan od tebe,
ker me tvoja lepota vabi k tebi,
tako močno, da te bi imel le zase.

Dejan Golirač, 9. c

O, ti,
ti kraljica dravskih polj,
napajaš nas, tu z življenjem,
mirnostjo, ki ti jo imaš.

Videla si lepote Slovenije,
tekla čez številna, mogočna mesta,
kjer te tvoja struga vodi že mnoga tisočletja.

Vedno, ko ustavim se pred tabo,
občudujem tvojo veličino,
ko odšel bom v tujino,
ne bom pozabil na svojo rodno zgodovino.

Lan Arnuš, 9. a

To pesem pišem z mislijo o tebi,
ko sedim na mostu tvoje struge.
Tvoj pritok, tvoj odtok,
mi že znan je od malih nog.

Čeprav izgledaš nežno,
tečeš bežno.
Biti znaš neusmiljena,
prav nepriljubljena,
vsak korak koračen,
biti zna napačen.

Ko pogled moj nate,
ko sonce blešči se vate,
vidim tvojo bolečino,
kot svojo veličino.
Res, mogočna ti si, Drava,
zato ti, HVALA!

Anže Horvat, 9. b

O, draga naša lepa Drava
ti, le ti, Slovenijo krasiš
in naša srca bogatiš.
Čeprav popolna ni tvoja postava,
lepa si, naša Drava.
S tabo vedno sem doma
in čeprav ni barva tvoja sinje modra
je lepota tvoja vedno prava.

O, Drava,
tako si vedno očarljiva,
ko tvoj tok leno počiva.
Gledati te je prava radost.
O, naša Drava,
sveža si kot vetrič blag,
ko zapiha sred` poletja.

Tukaj, draga Drava, ti domuješ,
vsa vesela nas pozdravljaš,
ko mimo nas se odpravljaš.
Ostani tu, v strugah slovenskega srca,
kjer vsi te neizmerno radi imamo.

O, naša Drava,
čeprav se tukaj ne konča tvoja odprava,
ne pozabi, da si od nas vedno ljubljena.
Pridi, draga Drava,
zapusti tuje kraje,
pri nas ostani raje
in tvoja slava se nikdar ne bo končala.

Leja Jakolič, 9. c

Leja Jakolič, 9. c, Linearna perspektiva

Krasna Drava, si ti,
lepote od tebe kar žvrgoli,
a ko pridrviš proti Ptuj, poveljučujemo te vsi.
Čeprav voda čista ni, za nas najlepša si ti.

Lan Kolmanič, 9. c

Rada se ozrem v tvoje barve,
ki nam olepšajo težke čase.
Skoraj vedno si z menoj,
ko obiskujem sosednje kraje.

Ko otožen si,
vedno nasmejiš obraze.
Ti najlepša reka si,
to vidimo in opazimo vsi.

Katarina Jakop, 9. a

Pridi, draga Drava,
ustavi se pri nas,
za kratek čas,
nato naj nadaljuje se tvoja odprava.

Ustavi se še kdaj pri nas,
in naj ne bo to španska vas.

Pridi k nam nazaj,
saj brez tebe to ni raj,
ostani pri nas,
da nam ne bo dolgi čas.

Ne smeš oditi zdaj,
saj brez tebe si nimamo kaj.

Ines Kos in Nika Kosar, 9. b

O, Drava, prečudovita reka iz Avstrije si,
a tvoj dom je Slovenija, ti njen biser si.
Po slovenskih tleh tečeš in drviš,
najhitreje kot katerakoli reka.
Kdorkoli te pogleda v oči,
vsak vidi ljubezen v sebi.
O, Drava, ti prava slovenska reka si,
čudovita prekrasna si ti.

Nejc Čeh, 9. a

O, reka naša bistra,
čeprav nisi čista,
v naših srcih si,
prelepa in bistra.

Pod našim mostom
tečeš hitra,
a v resnici si
nežna in bridka

Tilen Simonič, 9. c

Iva Vertič, 6. t, Zajec

Drava na Ptuju polna globoke si vode,
ko med tvojimi tokovi krap veselo plava.
Med nočjo zvezde svetle opazuješ
in med poletjem zaljubljenca napotuješ.
Nad tabo lep most stoji,
kjer se mlada ljubezen rodi.
Polniš tudi lepo Ptujsko morje,
kjer si lahko obširimo obzorje.

Anej Dominko, 9. c

O, Drava, tvoj izvor je vsem znan,
obiskal ga bi čisto sam.
Tvoje lepote vse bi obiskal,
a na žalost so ene predaleč stran.
Tvojo sprehajalno pot vsak je prehodil
in tvoje lepote do konca življenja zapolnil.

Tilen Belšak, 9. b

Drava, ti reka si taprava,
na gladini tvoji ljubezen godi se taprava.
Čeprav izvir je tvoj daleč stran,
Ptujčanom polepšaš dan,
četudi skisan in bled,
med nami boš še vrsto let.
Ptujski grad ima nate lep pogled,
preden odtečeš daleč v svet.
Ko odtečeš daleč v svet,
izgubimo nate ta pogled in nam ostane le spomin lep.

Tadej Ciglar, 9. c

Oh, Drava, oh, Drava,
lepa si kot snežinka bela.
Oh, Drava, oh, Drava,
nad tabo zaljubljenca gresta.

Oh, Drava, oh, Drava,
le moja si,
oh, Drava, oh, Drava
kot kristal najčistejši si.

Julian Malek, 9. b

Pod Puhovim mostom se pretakaš,
le kam te valove odnašaš?
Nosiš v svoji globini vse pozabljene dni
naša mladost v tvojo plitkost se zlij.

Od svetlikajočega se mesta
visokih stavb, sivega betona in do konca morja,
tega našega obzorja,
v sebi vem, da to ni moj dom,
pot v spoznanje dolga je bila,
ti, Drava, si me vodila,
do bisera tega sveta.

Oči v tvojem odsevu
polne so življenja,
vendar mojo mladost počasi spuščaš v globino
in me tolažiš pod mesečino
solze nadomesti nasmeh radosti,
saj ti, Drava, si me vodila
do bisera tega sveta,
do spoznanja mojega življenja,
da tukaj sem doma.

Lucija Cajnko, 9. b

Ti, reka naša,
kod daleč izviraš,
vedno na Ptuju dom imaš.

Tu si doma, kot smo mi doma,
ko se sprehajamo po cesti,
ki vodi mimo tvojega nežnega in hitrega toka.

Sproščena sem, ko slišim
šumenje tvojih valov,
šumenje dreves, ki so doma pri tebi.

Tako rada grem po tisti cesti,
tako rada se sprehajam
in opazujem in se sprašujem,
kaj skrivaš v svojih globinah?

Moje misli pogosto so pri tebi,
ne vem, kaj tako zelo privlači me.

Maša Gregorec, 9. a

O, Drava moja ljuba,
poplavljaš kadar si huda,
kmetom polja uničiš,
meščanom hiše raztreščiš.
O, kaj smo ti naredili moja Drava?
Tako lepa, vendar neubrana.

Samo Širec, 9. b

Reka Drava, po strugi drviš
in s tem naš Maribor krasiš.
Splavarji po tebi drse
in ribe se v tebi drste.
Ladjica po Dravi pluje,
iz nje človek reko občuduje.
Labodi te krasijo,
ko ob tebi živijo.

Tomaž Hager, 9. c

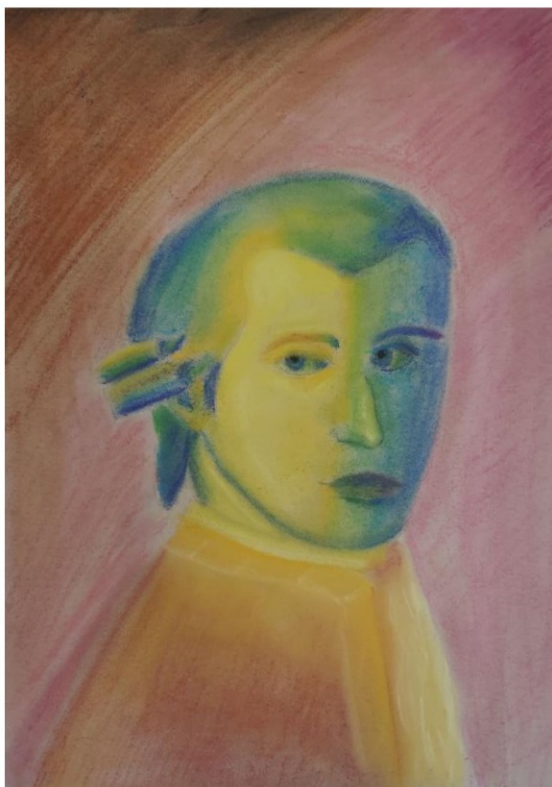

Učenci 9. razredov, Urbanizem in krajinska arhitektura

KOKOŠ IN MEDVED

Nekega dne medved
kokoš zagleda v daljavi.
Najboljša prijateljica sta bila,
dokler kokoš ga ni ...
saj takrat neznanca nista bila.
Medved jezno zarjove in se zbudi kokoš,
zagleda jo in jo lovi.
Medved reče: "Čakaj, čakaj me ti,
še vrnjeno dobila boš kmalu ti!"
Kokoš se smeji, v luknjo pade in
je več ni.

Klara Muršec, 7. b

Maja Simonič, 9. c, Koloristični portret

MEDVED IN LISICA

Lisica po gozdu je hodila,
veliko živali je že spodila.
Sladki med se ji je zahotel,
ko mimo nje prikorakal je stric medved ves
vesel.

Lisica še medveda ni pretentala,
po tiho se je kar smejala,
samo z medvedom se bo treba
spoprijateljiti
in si na skrivaj sladkega meda v usta zlit.

Lisica ga je torej nagovorila,
če bi lahko pri njem kakšen čajček spila.
Medved je vedel, kam pes taco moli,
zato ji je rekel: "Ti kar pridi."

Ko stric medo v brlogu kuhal je čaj,
je v med drevesno smolo zil na skrivaj.
Lisica pa je čakala, da stric medo bi odšel
vsaj za hip,
vendar je stric medo sedel kot kip,
dokler rekel ni,
da gre k sosedu si sladkorja izposoditi.

Lisica nikjer ni slišala medveda,
zato je skočila na kar dva kozarca meda.
Vsega je požrla
in že bi se medvedu zadrila,
ampak smola ji je močno gobček držala,
stric medo in soseda, ki sta jo gledala,
pa sta se glasno režala.

Lisica ju zagleda
in pobegne, seveda.
Smola je celi mesec držala
in vsa gozdna rasa lisici se je maščevala,
strica medveda pa so okronali za kralja
gozda, seveda.

Andraž Šimunek, 7. b

LEPOTE BLEDA

Naša družina zelo rada potuje, hodi na izlete in si ogleduje različne kraje. To je bilo zaradi koronavirusa sicer precej onemogočeno, pa vseeno nismo ostali doma. Lansko poletje smo se odpravili na Gorenjsko, na Bled, kamor nismo šli prvič.

Zjutraj smo se malo pred drugo uro pripravili na odhod. Že med potjo smo opazovali kraje, mimo katerih smo se vozili in si s tem krajšali pot, ki se na Bledu še ni končala. Odpravili smo se na višjo točko, v gostilno Resje blizu Nemških Rovt. Na cilj smo prišli dokaj pozno. Atijeva teta nas je odpeljala v sobo, kjer smo bili nastanjeni do konca našega izleta. Ko smo razpakirali stvari, smo se odpravili na krajši sprehod po Nemških Rovtah. To je manjša vasica s pretežno starejšimi hišami, ki imajo vrtove. Mislim, da se v tej vasi z le 100 prebivalci kar dobro vidi podoba stare vasi. Nadaljevali smo pot skozi vas in prišli do velikih pašnikov, kjer je mogoče videti za tisti kraj nekoč značilne kozolce. To so lesene priprave za sušenje trave, ki je krma za živino. Imajo pravokotno strukturo z vmesnimi palicami, kamor se postavi trava za krmo živali. Nazaj proti Resju smo se odpravili skorajda že v čisti temi.

Drugi dan nas je navsezgodaj čakal odličen zajtrk, po njem pa smo imeli načrtovan daljši sprehod. Odpravili smo se okrog Bohinjskega jezera. Ker je bilo kljub poletju precej mrzlo, smo se morali zelo toplo obleči. Pot okrog jezera je bila dolga kar 11 kilometrov. Bila sem presenečena, koliko poti je zmogel prehoditi moj mlajši bratec. Vrnili smo se ravno do kosila, nato pa načrtovali še en sprehod, ki pa nam ga je preprečil dež, ki ga je bilo tiste dni veliko. Tako smo zaradi dežja preostanek dneva preživeli notri.

Naslednji dan po zajtrku nismo želeli igubljati časa, da nam dež ne bi spet prekrižal načrtov. Ta dan mi je bil najbolj všeč, saj smo se odpravili na Blejski vintgar. To je čudovita pot ob brzicah in slapu, ki jo prehodiš po mostovih. Tu in tam lahko tudi kreneš z mostu, se usedeš in uživaš v prečudovitem pogledu. Blejski vintgar smo obiskali že večkrat, vendar te ta, tako osupljiv pogled na naravo, vedno znova navduši. Ko prideš do konca urejene poti, lahko izbiraš, ali boš pot do parkirišča nadaljeval ob brzicah ali po pašnikih. Tokrat smo se odločili pot nadaljevati po sončnih pašnikih, kjer smo hranili koze. Ko smo prišli do avta, smo se odpeljali v Resje, kjer smo se najedli in klepetali še kakšni dve uri, nato pa se odpeljali domov, kamor smo prispeli v poznih večernih urah.

Na Bledu smo se imeli krasno kot vsako leto doslej. Srčno upam, da bomo Bled še kdaj obiskali.

Leja Jakolič, 9. c

Tilen Belšak, 9. b, Linearna perspektiva

NAŠE POTOVANJE PO FRANCII

Z družino smo se odpravili na slovensko letališče, od koder smo poleteli v Francijo. Ko smo pristali v naši destinaciji, smo se s kovčki odpravili do hotela. Odpakirali smo prtljago in tako se je že končal naš prvi dan v Franciji. Polet z letalom je bil dolg, a hkrati zelo zanimiv.

Naslednji dan smo se najprej odpravili do Eifflovega stolpa, ki je simbol Pariza. Stolp je postavil Gustave Eiffel leta 1889 in po njem so Francozi poimenovali to francosko znamenitost. Iz hotela smo se proti stolpu odpravili peš. Po poti smo se ustavili še v slaščičarni, kjer smo se posladkali z barvnimi makroni.

Tretji dan smo se z avtomobilom odpravili do palače, imenovane Versailles, kjer smo si ogledali čudovite vrtove in neverjetne umetnine. Ker smo si hoteli ogledati še eno znamenitost Francije, smo se odločili, da si ogledamo katedralo Notre Dame. Katedrala je srednjeveška katoliška stolnica, ki je bila zgrajena leta 1260. Ker je to ena izmed večjih francoskih znamenitosti, je bilo tam veliko ljudi. Po ogledu smo se vrnili v hotel. Naslednji dan smo se zgodaj zjutraj odpravili na letališče. Tako se je končal naš kratek, a sladek zadnji dan v Franciji.

Ines Kos, 9. b

ODA PREŠERNU

Pravijo, da Prešeren ni bil pijanec,
le včasih rad globoko je pogledal v kozarec.
Rad delil je fige,
njegove pesmi so bile malce vprašljive.

Urška, Rozamunda in Leonora,
on bi Julijo, a ta ni nora!
Če ga kakšna gospodična, kot Zala, je ujezila,
pesem je dobila.

Sonata, proza in balada,
naša učiteljica ga ima ekstremno rada.

Apel, Ostrovrhar ter Kopitar,
imel zelo je skromen honorar,
a Prešernu za denar ni mar,
saj ima prijat'la prava,
a ta bolj slabo plava.

Maks Sužnik, 8. b

NAŠE POTOVANJE NA NORVEŠKO

Z družino smo se leta 2019 odpravili na Norveško, ki je od nas oddaljena približno 1942 km. Kljub temu še vedno spada v Evropsko unijo. Ima nekaj več kot 5 milijonov prebivalcev in je velika za kar nekaj Slovenij.

Zgodaj zjutraj smo se prebudili, pripravili kovčke in se zapeljali do glavne avtobusne postaje v Mariboru, od koder nas je avtobus zapeljal do letališča na Madžarskem. Po peturnem letu smo iz Osla (glavnega mesta Norveške) pot nadaljevali z vlakom.

Bivali smo v severnem delu države, v kraju Bardal. Bilo je zelo mrzlo, čeprav je bil komaj september. Prvi dan našega potovanja smo si odpočili od dolge poti, nato pa smo si ogledovali čudovito naravo, hodili smo v hribe in obiskali tudi začetek arktičnega kroga, kjer je že snežilo. Videli smo različna jezera, ki so bila res velika, dolga tudi nekaj kilometrov. Videli smo tudi severni sij.

Ta del Norveške, kjer smo bivali sedaj, je drugačen od dela, ki smo ga obiskali leta 2012, ko sem Norveško obiskala prvič. Takrat smo bili na otoku Svalbard, ki je na severu in še vedno spada pod Norveško. Tam je vedno mrzlo, polno snega, dan in noč pa se menjujeta na pol leta. Severni medvedi, severni jeleni in haskiji so pogoste živali, ki jih lahko opaziš v tem delu Evrope. Morje je poledenelo, planote so obdane s snegom, tako da smo jih prevozili s snežnimi skuterji.

Domov smo se vrnili varno in brez težav. Norveško bi z veseljem obiskala še enkrat.

Špela Anžel, 9. a

POUSTVARJANJE PO BRANJU LITERARNEGA DELA KAPLAN MARTIN ČEDERMAC

Vrsnik, 6. 9. 1933

Ne vem, kako naj vam povem, kaj se mi je zgodilo. Oblasti so mi poslale pismo. Sprva sem bil presenečen in vesel, čemu to pismo, meni, duhovniku iz vasi, a kmalu so ti občutki zamrli kakor sveča, ki ugasne. Prejel sem listino o cerkvi in jeziku. Pisalo je, da bi se moral odpovedati svojemu jeziku, slovenščini. Kar zmrazilo me je ob misli na slovo, da bi moral pozabiti na njo, na svojo materinščino. Kako bi mogel pozabiti na njo, saj jo govorim že od malih nog. Vsa ta leta! Izginila pa bi v dnevu! Takrat sem sprejel odločitev. Uprl se bom oblasti, saj tega podpisa ne bo dobil od mene prav nihče! Takrat sem sklenil roke ter prosil Boga za milost in pogum. Naslednji dan sem stal v cerkvi. Priznam, strah me je bilo, da predam kristjanom resnico. Takrat sem pričel s pridigo. Greh bi bil, če ne bi povedal po pravici. Pridigal sem v materinščini. Poskušal sem jih čim bolj vzpodbuditi, da se borijo in uprejo za naš jezik.

Tadej Ciglar, 9. c

PESEM O ŠOLI

Ko ura zvoní,
odpiram oči,
v šolo bo treba,
mi čas govori.

Me avtobus čaka,
da zapelje ljudi
pred šolski prag,
kjer otroci so vsi.

Maske obvezne,
nasmehov več ni,
testirat' se treba,
mi učitelj govori.

Iz ure v uro razlaga snovi,
pa včasih zgodi se,
da za poslušat' mi ni.
športna je ura,
ki me razvedri.

Ura odbije,
ko zbrani smo vsi,
da domov hitimo,
tu hitri smo vsi.

Doma me kosilo,
mama že čaka,
tudi psička, ki laja
in packa.

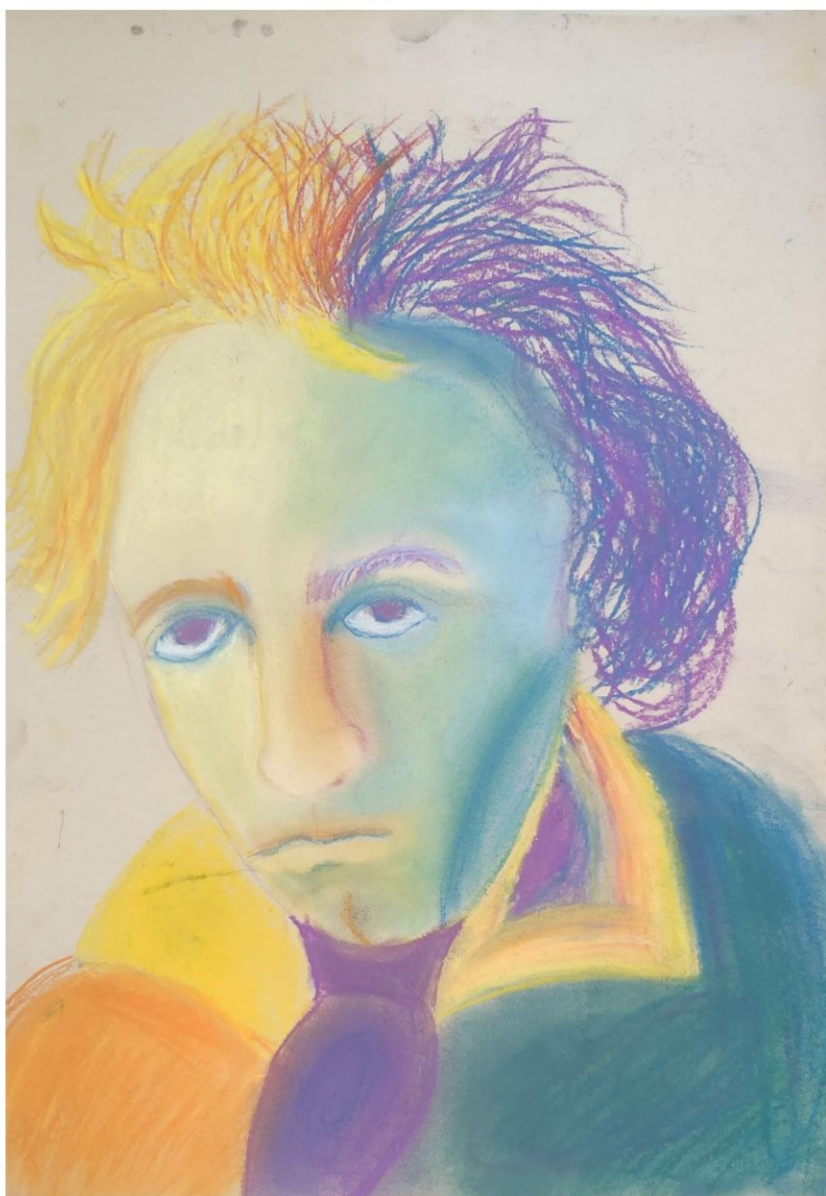
Kmalu večer bo,
treba bo spat,
pripravljen za jutri
do šolskih spet vrat.

Žiga Polanec, 9. c

PRIJATELJICA

Prijateljico Niko sem spoznala v vrtcu, ko sva postali najboljši prijateljici. Ko se je Nika preselila v Maribor, se mi je zdelo, da se vedno bolj oddaljujeva, a sem se motila. V 7. razredu se je ponovno preselila v Trnovsko vas in postali sva sosošolki, no, ne prav sošolki, sosošolki, saj ona obiskuje 8. b, jaz pa 8. a. Ni nama pomembno, da niswa v istem razredu, pomembno je, da se druživa. Sva pa bili veseli, da sva lahko letos pri nekaterih predmetih v isti skupini. Nika, ko boš brala to zgodbo, vedi, da te imam rada in te nočem izgubiti. Če pa naju bo življenje kdaj razdvojilo, pa vedi, da najinega prijateljstva ne bom nikoli pozabila in da boš za zmeraj ostala v mojem srcu.

Žana Letonja, 8. a

Tjaša Vogrin, 9. c, Koloristični portret

POUSTVARJANJE PO BRANJU LITERARNEGA DELA KAPLAN MARTIN ČEDERMAC

Nedelja, 1. april 1930

Dragi domači!

Bil je dan, ko sem se odločil, da je potrebno ljudi spomniti na njihovo kulturo, materni jezik in domovino. Imel sem mešane občutke, nisem vedel, kaj bodo ljudje mislili, oziroma kaj bo z mano in našim jezikom, a občutil sem, da je to potrebno narediti. Ko sem začel govoriti, se je moj srčni utrip povečal, dobil sem tudi hreščeč glas, saj sem govoril v slovenščini. Ljudje so bili presenečeni, saj so pričakovali, da bo običajna maša v italijanščini, še bolj pa jih je presenetilo, da sem si to upal, saj so italijanske oblasti prepovedale mašo v maternem jeziku. Nihče v cerkvi se ni zoperstavil, vsi so samo gledali in odprtih ust poslušali. To mi je dalo veliko upanja. Večkrat sem ljudi spomnil, kaj pomeni kultura, materni jezik in domovino. Nekajkrat sem med govorom postal omotičen ter strah me je postalo, kaj bo z mano, ali me bodo nadomestili ali pa zahtevali upokojitev. Hotel sem jim tudi na čim lepši in preprostejši način povedati to pridigo, da bi razumeli popolnoma vsi. Ko je bilo maše konec, je prišlo do mene veliko ljudi in se mi zahvalilo, saj sem jim dal upanje, da dobimo nazaj, kar nam je bilo odvzeto.

Vaš Martin Čedermac

Lan Kolmanič, 9. c

POUSTVARJANJE PO BRANJU LITERARNEGA DELA KAPLAN MARTIN ČEDERMAC

Torek, 6. 5. 1933

Torek je. Drugi dan po maši. Drugi dan po usodni maši, pri kateri sem sklenil nagovoriti svoje predrage vernike v maternem jeziku. Še vedno čutim osuple poglede, polne upanja, ki so švigali po meni med slovensko govorjeno pridigo. Prav ti pogledi so mi dali vedeti, da v njih še gorijo strastna čustva do domovine. Moram si priznati, da sem za ta podvig potreboval veliko časa in premišljevanja. Danes zvečer imam mašo in to prav neprijetno mašo. Razmišljam, ali bi jo v celoti izvedel v slovenščini ali bi jo po pravilih, v italijanščini. V nedeljo se mi zaradi slovensko govorjene pridige ni nič kaj dosti pripetilo. Sem mislil, da bom ob župnijo! Zavedam se, da če danes maše ne izvedem v slovenščini, lahko plamen upanja v njih kaj hitro ugasne.

Sreda, 7. 5. 1933

Uspelo mi je! Čeprav sem bil v dvomih in stiski, sem svojim vernikom že spet pridigal v materinščini. Njihovi pogledi niso bili več tako presenečeni. Bili so ljubeči in poslušni pogledi. Kot bi se znova naučili svojega maternega jezika. Ob tem pomisleku sem tudi sam, priznam, potočil kakšno solzo. Še verjamem, da obstaja upanje. Upanje za našo zemljo in za naš neprecenljiv jezik.

Mari Kramberger, 9. a

MOJA, NAŠA SLOVENŠČINA

Slovenščina. Jezik, ki ga govori tako malo ljudi, ceni pa še manj. Jezik tako majhne države, v tako velikem in pisanem svetu. Svetu, v katerem je tako necenjena. Le mi jo poznamo, mi jo govorimo, a se je sploh ne trudimo obdržati. V šoli in na tečajih se učimo tujih jezikov, da bi lahko potovali ali za vedno odšli iz domovine. To je danes zelo pogosta želja. Odit iz Slovenije, se preseliti v tujino, začeti znova, pozabiti na Slovenijo, sčasoma na slovenščino. Jezik, v katerem smo izgovorili prve besede. Jezik, s katerim smo odraščali in ga imeli za popolnoma samoumevnega. Morda se bomo takrat spomnili, kako lepo je bilo, ko so besede, polne ljubezni in naravnost iz našega srca, zazvene v naši materinščini, v jeziku, ki ga tako dobro poznamo, a se zanj ne zanimamo.

Slovenščina se zdi tako samoumevna. Samoumevna kot sonce, ki bo večno sijalo nad nami, a na žalost s slovenščino ni tako. Slovenščina je povsem druga pesem. Pesem, katere rime in verzi tako sladko zvenijo. Morda se ne zavedamo, morda mislimo, da bo za vedno tako, a ne bo. Slovenščina izumira. Mislimo, da jo poznamo, a v izgovorjenih besedah ne slišimo ljubezni, ki je vedno šibkejša. Ali se tega ne zavedamo ali nam je popolnoma vseeno, da čez 1000 let morda ne bo več ne nas Slovencev, ne naše države, ne našega jezika. Slovenščina je kot mladika rastla, se zvirala in se borila proti vsemu, kar bi jo lahko uničilo. Naposled je le zrastle in se dvignila kot mogočno drevo. A tudi drevo ni večno. Tudi drevo se zlomi pod težo bremena in tako se bo nekoč zlomila naša materinščina. In to je na nas! Ali bomo pustili, da umre in izgine?

Danes se nihče, sploh pa ne mi mladi, ne zaveda pomena materinščine, ki nam je že od nekdanj dana. Ali bi lahko kateri drug jezik govorili tako lepo in tako sladko? Tako polno življenja in ljubezni? Ali bi besede v tujem jeziku imele tisto čarovnijo, ki jo prinaša materinščina? Ali bi se nam ob poslušanju zasvetile oči? Ali bi nam zaigralo srce, ko bi zaslišali slovensko besedo?

Ne vemo, kako dolgo bo še med nami. Pravijo, da ne veš, kaj imaš, dokler tega zares ne izgubiš. Pomembne stvari so nam samoumevne, dokler jih imaš. Ko pa jih izgubiš, jih ne moreš več dobiti nazaj. Prav tako je samoumevna naša materinščina, na katero se le redko spomnimo, saj nas kot zrak, ki ga potrebujemo, obkroža prav vsak dan.

Obdržimo jo, čuvajmo jo in ljubimo jo, da nekega dne ne bomo ostali brez nje, saj ko bomo, bo prepozno.

Leja Jakolič, 9. c

MATERNI JEZIK

Moj materinski jezik je slovenščina. Govorim slovensko. Prvi stik z jezikom nas zaznamuje za vse življenje. V zgodnjem otroštvu se ga naučimo od mame. Mama spregovori prvo besedo in se najbolj pogovarja z nami. Jezik nas obdaja povsod, z njim tvorimo naše misli, povezuje narod in kulturo ter je zelo razširjen, saj se ga naučijo tudi drugod. Je jezik naše osebnosti, kulture in čustev. Slovenski jezik ima posebnosti, drugi ga nimajo. Lahko govorimo različne jezike, a najboljši smo v svojem. 21. februar je razglašen za mednarodni dan maternih jezikov. Moramo ga spoštovati, ohranjati, lahko pa z leti izumre.

Žiga Polanec, 9. c

SONČNI GRIČ

Glasilo otrok JVIZ OŠ Destrnik-Trnovska vas

Izdala OŠ Destrnik-Trnovska vas, junij 2021

Ravnatelj: mag. Drago Skurjeni

Zbrali in uredili: Mateja Miklošič in Janja Perko

Jezikovni pregled: Mateja Miklošič

Oblikovanje: Janja Perko